

VELVET

music | art | cinema | new media | fashion | football | events

STARING AT
THE SEA
STARING AT
THE SUN

Ron Añejo

PAMPERO

DRUNK IN
ALL THE
WORST BARS.

PAMPERO FROM CARACAS

1,2,3, Go!./01

faces./04

camera./06

20 χρόνια Heavy Metal Parking Lot | Films there: Celluloid Kicks |
Films here: Το καλοκαίρι των Ιαπώνων | Porn ! Porn ! Porn !

A brief history of...: Engage | Fox base alpha:
Ο μεγάλος περίπατος, Οι εκθέσεις του καλοκαιριού, What did you
do in the punk war, mummy?, Εικόνα & ήχος | Damaged goods

art./12

new media./18

Molleindustria

b-sides./20

One night stands | Montreal | Indie Labels: Object Music |
Pick-up | What would have happened if: Band of Holy Joy

Ambush

size./26

Football In The Sun

football is life./28

pot pourri./30

my space whore./32

Metro Riots

VELVET
τεύχος.14 / ιούλιος - αύγουστος 06
μηνιαία δωρεάν έκδοση

Έκδοση / Επιμέλεια:
Λάκης & Άρης Ιωνάς

Σχεδιασμός:

Άντα Θεοδωρακάκη
Ειρήνη Ζωγράφου

Οργάνωση / Προβολή:

Δάφνη Δραγώνα

Κατερίνα Ζωγράφου

Διεύθυνση διαφήμισης:

The Studio (art projects)

Υπεύθυνη διαφήμισης:

Χριστίνα Ροδοπούλου

Συντάκτες:

(velvet mornings)

Λάκης & Άρης Ιωνάς

(art)

Ξένια Καλπακτσόγλου

Χριστόφορος Μαρίνος

(camera)

Νατάσα Γιανναράκη

Αντρέας Κίγκρας

(new media)

Δάφνη Δραγώνα

(b-sides)

Δημήτρης Βόγλης

Οδυσσεύς Νικητιάδης

Γιάγκος Κολιπάνος

(size)

Asako Masunouchi

Χριστίνα Ροδοπούλου

(football is life)

Αντρέας Κίγκρας

Συνεργάτες:

Ηλίας Παπαζαχαρίας

Dr. Faux

Νίκος Λιάσκας

Μαριλένα Σαλαμάνου

Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος

Δανάη Βαρδαλή

Αλεξάνδρα Ζωιοπούλου

Αφροδίτη Ψαρρά

Νατάσα Χτενά

Έκδοση:

The Studio (art projects)

Μιλτιάδου 17, 4ος όροφος,

105 60 Αθήνα

T / F: 210 33 14 923

velvet_magazine@yahoo.gr

www.myspace.com/velvetmagazine

Παραγωγή:

Multimedia A.E.

NEVER MIND THE BOLLOCKS

Έχουμε βαρεθεί να ακούμε για το «πιο μεγάλο», για το «πρώτο», το «σημαντικότερο»... τέτοια λύσσα για πρωτιά; τέτοιο πάθος για το νέο-βλάχικο «μεγάλο», τέτοιο ψώνιο για το χαζό «σημαντικότερο»; τέτοια αγωνία για καριέρα... και σιγά την καριέρα, ρε παιδιά... μεταξύ μας είμαστε... Άλλο πράγμα είναι να κάνεις αυτό που κάνεις όσο καλύτερα μπορείς, «επαγγελματικά»... με συνέπεια, ακρίβεια, χωρίς να παρεξηγείς το χύμα, το DIY, το «ερασιτεχνικό» με το «αχ, βγήκα χθες το βράδυ, έγινα λιώμα και άργησα στη συνάντηση, εντάξει, σε φάση ροκ είμαστε πώς κάνεις έτσι;» ή το «σιγά μην δουλέψουμε από το πρωί, τίποτα φλώροι είμαστε;»... και καλά να παρατηρείς αυτά τα φαινόμενα σε χώρους και άτομα τα οποία θεωρείς ξένα και μακριά από τον κόσμο που αγαπάς και πιστεύεις... το θέμα είναι όταν τα βλέπεις δίπλα σου (ή ακόμα και σε σένα), σε παιδιά για τα οποία νομίζεις ότι κάτι μπορούν να αλλάξουν... κάτι καινούργιο να φέρουν... τελικά οι κακίες, ο φθόνος, η μικροπρέπεια, η αχαριστία, η βλακεία, τα κόμπλεξ, υπάρχουν πάνω και πέρα από το οποιοδήποτε indie, σκυλάδικο, alternative, σύγχρονο, φρέσκο, punk, έντεχνο, arty, trendy κτλ.κτλ.κτλ... χαίρω πολύ, θα μου πεις... τώρα το πήρες χαμπάρι; καμιά φορά, ξέρεις, δεν γουστάρεις να παίρνεις και πολλά πολλά χαμπάρι... από την άλλη μπορεί κάποιος να πει... και τι σε νοιάζει εσένα τι ρόλο βαράει ο άλλος... αν είναι καλός στη δουλειά του... οκ... η τέχνη τέχνη αλλά και ο μαλάκας μαλάκας... Τέλος πάντων... δεν είναι ώρα για γκρίνιες (ποτέ δεν είναι, αλλά καμιά φορά... ξέρεις...) ο ήλιος και η θάλασσα και οι έρωτες είναι ένα βήμα μπροστά μας... η ομορφιά όλη είναι ξαπλωμένη δίπλα μας... ας γλεντήσουμε το καλοκαίρι όσο καλύτερα μπορούμε και τα λέμε από Σεπτέμβρη...

Au revoir
x

SONIC YOUTH

Κάθε μήνα οι συνεργάτες του VELVET σχολιάζουν...

Οι μπαμπάδες του artwave, τι εξώφυλλα, τι μαλλί, τι ήχος, τι μελωδίες, τι θόρυβος, τι side projects, τι ντύσιμο, τι ιστορία. Νέο album, ούτε ιστορικό, ούτε μεγαλόπνοο, ούτε σταθμός. Ταπεινό, Ρορ, μεστό. Καμιά φορά το μεγαλείο είναι τόσο απλό.

Χριστόφορος Μαρίνος: Ο Κοντογούρης είχε άδικο τελικά... Πέρα από σπουδαίοι μουσικοί, οι Sonic Youth θεωρούνται πρωτοπόροι της DIY αισθητικής που σήμερα κατακλύζει τα μεγάλα σαλόν της σύγχρονης τέχνης. Η όλη στάση τους δε αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση για τους κουμπωμένους και «πολιτικά ορθότατους» καλλιτέχνες αυτού του τόπου.

Αντρέας Κίκηρας: Θυμάμαι το χορό του Kool Thing στο Simple Men του Hartley... Μαγεία!

Νατάσα Γιανναράκη: «My friend Goo has a real tatoo She won't mind if I tell you»

Άρης Ιωνάς: kxxxx, kxxxx, γιουυυυ, γιουυυ, τσσσσσσσσ, κγχιιι, κγχιιι ...one, two , GO! kxxxx I love you!

Δάφνη Δραγώνα: ακόμα μάχιμοι...

Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος: Γαμώτη μου! Δε μπρόλαβα να τ' ακούσω το καινούργιο τους Έλπν! Όμως, με τόσο ήλιο, τόσο δροσερό αεράκι και τόση γαλάζια θαλασσίτσα να μας περικυκλώνει ...τι σημασία έχει;;; ΤΑ ΛΕΜΕΕΕΕΕΕΕΕΕΕ!!!!!!

Ξένια Καλπακτσόγλου: I CAN NEVER FORGET YOU THE WAY YOU ROCK THE GIRLS THEY RULE THE WORLD AND LOVE YOU... 100% THURSTON (MON A-) MOORE

Αλεξάνδρα Ζωιοπούλου: Ααχ ...εκείνες οι χειμωνιάτικες Παρασκευές των Λυκειακών μας χρονών με sonic youth στην Οκτάνα...

Νίκος Λιάσκας: ...Sonic Youth, ένα γκρουπ που έχει επηρεάσει τόσα και τόσα άλλα. Μόνο που είναι καιρός να αφαιρέσουν το YOUTH, γιατί έχουν γίνει και αυτοί δεινόσαυροι!!!

Asako Masunouchi: I don't really know ...most of people featured in this «face».

Λάκης Ιωνάς: Goo Goo Smuck!!!

Δημήτρης Βόγλης: sonic youth - someone stole my boyfriend!

Νατάσα Χτενά: I've got nothing to say... ;)

Οδυσσέας Νικητιανός: ΤΕΛΕΙΩΣΕ ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΥΝΤΙΑΛ :(

Ειρήνη Ζωγράφου: ...too much melody in so much noise!

camera./06

20 ΧΡΟΝΙΑ HEAVY METAL PARKING LOT

"It gave me the creeps - John Waters"

της Νατάσας Γιανναράκη

Το πιο διασκεδαστικό, τρομακτικό, αστείο και ανατριχιαστικό πράγμα που είδα τον τελευταίο καιρό λέγεται Heavy Metal Parking Lot. Μου το έδειξε μια φίλη ένα βράδυ στο στούντιό της και δεν πίστευα στα μάτια και στ' αυτιά μου.

Είκοσι χρόνια πριν, στις 31 Μαΐου του 1986, δύο κινηματογραφιστές μπήκαν στο αμάξι τους και πήγαν στο πάρκινγκ του Capital Centre στο Largo του Maryland πριν από μια συναυλία των Judas Priest, που ήταν τότε στα ντουζένια τους και κατέγραψαν με τη βιντεοκάμερά τους την ατμόσφαιρα πριν τη συναυλία. Εκατοντάδες οπαδοί του γκρουπ ήταν μαζεμένοι εκεί και επιδίδονταν στο τελετουργικό του tailgating, που είναι να ξεκινάει κανείς το παρτάλιασμα στο πάρκινγκ πριν αρχίσει το εκάστοτε ιβέντ. Είναι έφηβοι και νεαροί μεταλάδες με διάφορες παραλλαγές χαιτίς, οι περισσότεροι φοράνε τζιν, αμάνικα T-shirts ή είναι γυμνόστηθοι. Στις γκόμενες και σε κάποιους πιο εκκεντρικούς που μιμούνται τα κιτς θηλυπρεπή τους είδωλα βλέπουμε και λεοπάρ ή ζεβρέ σπάντεξ μπλουζάκια και οξυζεναρισμένο φριζέ μαλλί. Ο πρώτος φαν που μιλά στην κάμερα είναι ο εικοσάχρονος Ντέιβιντ Χίλμπυ και είναι ready to rawk! Η κοπέλα δίπλα του συστήνεται ως Ντον, 13 (χρονών). Και οι δυο φαίνεται να έχουν το IQ αμοιβάδας. Cut και ο Ντέιβιντ φιλάει επιδεικτικά τη Ντον. Μόλις μπήκαμε σε ένα παράλληλο White Trash σύμπαν. Ο επόμενος συνεντευξιαζόμενος είναι κοκαλιάρης, γυμνόστηθος με ίσιο μακρύ μαλλί, ένα μέταλ κακέκτυπο του Iggy Pop, που με Βλάχικη προφορά συστήνεται ως "Graham, like gram of dore". Το όραμά του για την παγκόσμια ειρήνη είναι ένας μπάφος μεγάλος σαν την Αμερική που όλοι θα μπορούν να καπνίσουν. Οι κινηματογραφιστές κάνουν απλές ερωτήσεις του

τύπου «πώς σε λένε», «ποιους έχεις έρθει να δεις», «σ' αρέσουν οι Judas Priest», «ποια άλλα συγκροτήματα σ' αρέσουν;» και αφήνουν τα αντικείμενά τους να απαντήσουν, φτιάχνοντας ο καθένας ένα μικρό πορτραίτο του εαυτού τους, της «φυλής» τους και της εποχής, κάνοντας το Heavy Metal Parking Lot ένα είδος ακατέργαστης ανθρωπολογικής μελέτης των Αμερικανών χεβιμεταλάδων της δεκαετίας του 80. Ένας μίζερος τύπος με κούρεμα Σταμάτη Γαρδέλη και αμάνικο μπλουζάκι DC-101, –ένας χαρντ ροκ σταθμός στην Ουάσιγκτον– προσφέρει μια τσιριχτή a cappella ερμηνεία του χιτ των Priest, «Living After Midnight». Ξυπόλητες γκόμενες με μπαντάνες και τύποι με μπλουζάκια μέταλ συγκροτημάτων, όλοι μεθυσμένοι, κατεβάζουν μπίρες και εκδηλώνουν το θαυμασμό τους ουρλιάζοντας «οι Judas Priest είναι οι καλύτεροι». Αξέχαστη μια κοκκινομάλλα χαιτού με σιδεράκια και απλანές βλέμμα που απαντά μονολεκτικά στις ερωτήσεις λέγοντας ξανά και ξανά «Hell Yeah», κουνώντας μπρος πίσω το κεφάλι της σαν μαστουρωμένος τρυποκάρυδος. Ο αναμφισβήτητος σtar του ντοκιμαντέρ είναι ο λεγόμενος Ζεβράνθρωπος, ντυμένος με ζεβρέ κολλητή μπλούζα και ασορτί παντελόνι. Αρπάζει το μικρόφωνο και εξαπολύει μια καταιγιστική κριτική προς ο,τιδήποτε δεν είναι χέβι μέταλ. Στο στόχαστρό του το πανκ: «it belongs on fucking Mars man!» και η Μαντόνα που τη διαολοστελνει, «she's a dick (!)» λες και του έχει κάνει κάτι προσωπικό.

Πιο κάτω μια παρέα κάθεται έξω από ένα βαν. Ο εικονολήπτης τους ρωτά αν κάποιος παίζει air guitar και αφού καλαμπορίσουν φωνάζουν ένα τύπο ονόματι Τζον Χόλτμαν. Είναι σα να έχει βγει από μια μπαρουτοκαπνισμένη καλύβα στην κορφή των Απαλαχίων: αφύσικα μεγάλο κεφάλι, κοκκινοτρίχης, αραιό μουστάκι, μαύρο στραπατσαρισμένο καπέλο, κοντό μπλουζάκι που αποκαλύπτει το μπυροκοίλι του. Πάνει μια χοντρή γκόμενα με γυαλιά αεροπόρου και κάνει ότι παίζει κιθάρα ενώ αυτή κρατιέται για να μη σκάσει στα γέλια. Ο μεσήλικας Τζαμαϊκανός φύλακας του πάρκινγκ είναι μάλλον ο μόνος νηφάλιος άνθρωπος εκεί μέσα, που φαίνεται να φρίττει με την κατάσταση και δηλώνει πως δεν έχει ξαναδεί τέτοιο πράγμα στη ζωή του, κάτι που νιώθει μάλλον και ο μέσος θεατής που βρίσκεται μπροστά σε αυτό το μωσαϊκό ανεκδιήγητων χαρακτήρων και το πλήθος που ξεφαντώνει μόνο με την ιδέα ότι σε λίγο θα δει το αγαπημένο του συγκρότημα. Η όλη κατάσταση είναι σαν τελετουργία αντίστασης ενάντια σε ό,τι τα παιδιά αυτά αντιλαμβάνοντα σαν τον έξω κόσμο. Στο προ-συναυλιακό αυτό ξεφάντωμα ζούνε τη στιγμή, ο καθένας τους μαζί με χιλιάδες άλλους όμοιούς του πίνουν μέχρι τελικής πτώσης και τα κάνουν μπάχαλο σα να μην υπάρχει αύριο. Γιατί, από τη στιγμή που θα μπουν στην συναυλία, θα παραδοθούν στα είδωλά τους και δεν θα εστιάζουν τόσο στη δική τους εμπειρία.

Το ντοκιμαντέρ αυτό που γύρισαν το 1986 οι Jeff Krulik και John Heyn και για το οποίο ο σκηνοθέτης John Waters είπε «it gave me the creeps» παίχτηκε σε κάποια τοπικά φεστιβάλ και έγινε καλτ κυκλοφορώντας σε bootleg βιντεοκασέτες. Έχει διάσημους φανατικούς οπαδούς όπως ο David Grohl των Foo Fighters και η Sophia Coppola. Μέχρι πρόσφατα μπορούσε κανείς να κατεβάσει τη φουλ 16λεπτη βερσιόν από το website του Jeff Krulik, www.planetkrulik.com, τώρα όμως το έχει αντικαταστήσει με ένα μονόλεπτο τρέιλερ, καθώς το Heavy Metal Parking Lot βγήκε σε DVD με διάφορα έξτρα: επιπλέον υλικό, σχολιασμό του σκηνοθέτη και διάφορα άλλα. Το 1996 ο Krulik βασίστηκε στην ίδια ιδέα του φαινομένου των θιασωτών ενός καλλιτέχνη και έκανε το Neil Diamond Parking Lot με πρωταγωνιστές τους ηλικιωμένους φαν του star. Κατόπιν το 2004 το καλωδιακό κανάλι Trío ανέθεσε στους Krulik και Heyn να κάνουν άλλα οκτώ φιλμάκια σε πάρκινγκ εκδηλώσεων που ονομάστηκαν «The Parking Lot Series». Από τις αρχές της δεκαετίας του 70 έως σήμερα ο Jeff Krulik έχει κάνει δεκάδες άλλες ενδιαφέρουσες, εκκεντρικές και διασκεδαστικές μικρού μήκους ταινίες (που ελπίζουμε να δούμε σύντομα), η πιο γνωστή του όμως παραμένει το Heavy Metal Parking Lot, που φέτος τον Αύγουστο θα προβληθεί στο έβδομο διεθνές κινηματογραφικό φεστιβάλ του Σακραμέντο.

Ευχαριστώ πολύ τη super curator Μαρίνα Γιώτη για την έμπνευση και την πολύτιμη βοήθεια.

FILMS THERE... CELLULOID KICKS

του Αντρέα Κίκη

Το National Film Theatre του Λονδίνου έκανε μία μεγάλη μάζωξη από rockumentaries (γύρω στα 50) και τα προβάλλει από τον περασμένο μήνα (Ιούνιο) μέχρι το τέλος Ιουλίου, υπό τον - λίγο άχαρο είναι η αλήθεια - τίτλο «Access All Areas». Πάντως το εύρος των ταινιών όσον αφορά στα μουσικά είδη είναι πραγματικά «για όλα τα γούστα» και αρκετές από αυτές μάς είναι σχετικά άγνωστες. Μια ματιά σε όσες ήδη έχουν παιχτεί: το «The Kids Are Alright» (1979) του βιντεοασκηνοθέτη Jeff Stein σχετικά με τους Who, γυρισμένο με ασυνήθιστο για την εποχή γρήγορο τέμπο στο μοντάζ, τότε που ο Daltry με τον Townshend την είχαν ψωνίσει με τις ροκ όπερες και ο godstar Keith Moon έπνεε τα λοίσθια, με το Stein να τα αγνοεί όλα αυτά, επικεντρώνοντας στα mod-ern years. Σε οριακό σημείο έπιασε και τους Kinks το BBC, σε δύο live gigs στο Λονδίνο που μαγνητοσκοπήθηκαν για τη Βρετανική Τηλεόραση, το ένα στο Rainbow Theatre του Finsbury Park (1972) και το άλλο -μάλλον- στο BBC Television Centre (1973), τα οποία το NFT πρόβαλε σε double bill. Σημείο αναφοράς για την - άγρια επανακάμπτουσα - folk,

αποτελεί το «Festival» (1967) του αποκλειστικά μουσικο-ντοκιμαντερίστα Murray Lerner, ο οποίος μέσα σε 100 λεπτά φιλμ κόλλησε μαζί 4 συνεχόμενα κλασικά folk festivals που έγιναν στο Newport-Rhode Island των Η.Π.Α. από το 1963 έως το 1966, δίνοντας το κλίμα μιας πρώιμης χιπο-κατάστασης, με τις πιο παραδοσιακές μορφές των Sonny Terry, Brownie McGhee, Pete Seeger και τον Johnny Cash κάπου στο μεταίχμιο να διαγκωνίζονται με τους - τότε - electrified νεανίες Donovan, Mike Bloomfield και φυσικά τον Bob Dylan, ο οποίος στο φεστιβάλ του '65 προέβη στη «προδοτική» κίνηση να βάλει τη Stratocaster στην πρίζα για να παίξει με τη Blues Band του Paul Butterfield. Στους καρασέβεντις glam ρυθμούς κινήθηκαν, πιάνοντας τους δύο βασικούς πόλους, τα «Born to Boogie» (1972) του Ringo Starr (!), με μια σειρά από extravaganza performances του Marc Bolan και των T-Rex συνδυασμένη με σκετοάκια - πινελιές του Ρίνγκο - που θυμίζουν «Κουφώματα» και το «Ziggy Stardust and the Spiders from Mars» (1973) του D.A. Pennebaker (που είχε φτιάξει και το σπουδαίο «Don't Look Back» για τον Dylan το 1967), γύρω από την τελευταία εμφάνιση του

David Bowie ως Ziggy Stardust στο Hammersmith. Σε πιο black beats τώρα, προβλήθηκε το «Standing in the Shadows of Motown» (2002), το οποίο ψάχνοντας «πίσω απ'την κουρτίνα» της εταιρείας-κολοσσού εστιάζει στη γλυκόπικρη ιστορία των Funk Brothers, που ήταν τα ουσιαστικά στηρίγματα της Motown από την αρχή ως το τέλος της χρυσής εποχής της, παίζοντας σε δίσκους μυθικών ονομάτων όπως Marvin Gaye, Diana Ross, Supremes, Temptations κλπ χωρίς ποτέ να γίνουν γνωστοί και βέβαια πολυεκατομμυριοχον, μένοντας στο τέλος στην ψάθα. Ακόμα, το «Wattstax» (1973) του - κυρίως τηλεοπτικού, αλλά και σκηνοθέτη του πρώτου «Will Wonka & The Chocolate Factory» (1971) - Mel Stuart, γυρισμένο στα χρόνια του blaxploitation πανικού, καλύπτει το φεστιβάλ Wattstax (από το όνομα του φτωχού προαστίου Watts του L.A. όπου το '65 έπεσε ανελέητο ξύλο ανάμεσα σε αστυνομία και afro-americans επί ένα πενθήμερο και της περίφημης soul εταιρείας Stax Records από το Μέμφις) που μάζεψε 100.000 κόσμο τον Αύγουστο του '72 στο Coliseum του Λος Άντζελες και θεωρήθηκε κάτι σαν «Black Power Woodstock». Ανάμεσα σε

μπαρουτοκαπνισμένες performances μουσικών όπως ο Isaac Hayes και ο Rufus Thomas παρεμβάλλεται ο Αιδεσιμώτατος Jesse Jackson με πολύχρωμο dashiki να καλεί τον κόσμο να φωνάξει: «I Am Somebody!». Σε runk rock κλίμα τώρα, προβλήθηκαν τα «Urgh! A Music War» (1981) του Derek Burbidge (το οποίο προσπάθησε να ενοποιήσει το post-runk κλίμα των early 80's σε Νέα Υόρκη, Λονδίνο, Λος Άντζελες και αλλού με live acts από Cramps, Wall of Voodoo, Fleshtones, Dead Kennedys, Gang of Four, Echo & the Bunnymen, Skafish, Klaus Nomi κ.α.) και το πρόσφατο «The Flaming Lips: Fearless Freaks» (2005) του Bradley Beesley, ταγμένου fan του super-group από την Οκλαχόμα. Ξεχωριστή περίπτωση αποτέλεσε το «Year of the Horse» (1996) του Jim Jarmusch (συνέχεια του εκπληκτικού αποτελέσματος της συνεργασίας του Jarmusch με τον Neil Young για το soundtrack του «Dead Man» ένα χρόνο πριν), με τη Super 8mm να μαγεύει καθώς καλύπτει το world tour του Young και της μπάντας του Crazy Horse και η πρεμιέρα του «Awesome: I Fuckin Shot That!» (2006), του Adam Yauch των Beastie Boys, ο οποίος συγκόλλησε τα πλάνα από 50 κάμερες που δόθηκαν

σε fans για να τραβήξουν ένα live gig τους στο Madison Square Garden το 2004. Τώρα αν, λέμε αν, για κάποιο αδιόρατο λόγο τύχει και βρεθείτε προς τα εκεί τις προσεχείς ημέρες, υπάρχει ακόμα μπόλικο υλικό που περιμένει: πρώτα-πρώτα (14 Ιουλίου), ένα σπάνιο διαμαντάκι για τους Velvet-ικούς Half Japanese («Half Japanese: The Band That Would Be King», 1993), από τον Jeff Feuerzeig (έκανε πρόσφατα και το «The Devil and Daniel Johnston»), που καταγράφει την ιστορία των αδερφών Jad και David Fair, δύο κλασικών geeks από το Maryland οι οποίοι με original «κακό», «άμουσο», diy αισθητικής, ερασιτεχνίζοντα ήχο, καταπληκτικούς στίχους και το σύστημα διανομής μέσω κασετών σε limited edition, αποτέλεσαν κλασική περίπτωση super-επιδραστικής μπάντας που «αν δεν...θα μπορούσε...». Οι Undertones από το Ντέρι της Βόρειας Ιρλανδίας είναι επίσης ένα σπουδαίο γκρουπ (εποχής power pop, 1979-1983), της οποίας θα προβληθεί σπάνιο οπτικό υλικό σε δύο μάλιστα δόσεις. Η μία

είναι (15 Ιουλ.) στο πλαίσιο ενός παλιού project του BBC με τίτλο «Sight and Sound In Concert», όπου μια συναυλία παιζόταν ταυτόχρονα σε ραδιόφωνο και τηλεόραση, με τους Undertones live το 1983 από το Hitchin Regal Theatre του Λονδίνου. Μάλιστα η συγκεκριμένη προβολή έχει «πακέτο» και ένα live παρόμοιας εποχής (1980) των Specials, και πάλι σε project του BBC, με τίτλο αυτή τη φορά «Rock Goes to College», όπου οι ska-legends από το Κόβεντρι εμφανίζονται σε πλήρη φόρμα στο Colchester Institute. Το βασικό Undertone film είναι το «Teenage Kicks: The Undertones» (2001) του Tom Collins (18 Ιουλ.), στο οποίο ο John Peel εξομολογούταν ότι κάθε φορά που έπαιζε το «Teenage Kicks» στο ραδιόφωνο έβαζε άλλο κομμάτι αμέσως μετά χωρίς διακοπή, γιατί δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη. 17 και 23 Ιουλίου παιζεται το «The Clash: Westway to the World» (2000) του runk-documentarist και γνωστού runk-dj στα χρόνια της έκρηξης στο Roxy του Λονδίνου Don Letts, ο οποίος ακολουθούσε τους Clash σε όλη την πορεία ιδίως μέχρι την

αποχώρηση του κιθαρίστα Mick Jones το 1983 (μαζί έφτιαξαν και τους Big Audio Dynamite μετά), καταγράφοντας πολύ υλικό από «πρώτο χέρι». Σε μια πιο outdoor fairy-like εκδοχή του πανκ κλίματος, τα ζωτικά Kate Bush και Siouxsie (& The Banshes) εμφανίζονται ταυτόχρονα (16 και 28 Ιουλ.), η πρώτη live στο Hammersmith το 1979 και οι δεύτεροι σε άλλο ένα Rock Goes to College του BBC, από το Warwick University, το 1981. Μια τριπλέτα της Αμερικής Penelope Spheeris (με πλούσια σχετική φιλμογραφία, βλέπε «Suburbia», «Boys Next Door» κλπ) με τον χαριτωμένο γενικό τίτλο «The Decline of Western Civilization» (parts I, II & III), προβάλλονται από 19 έως 25 Ιουλίου σε διάφορες ημερομνίες. Η Spheeris ξεκίνησε από την πανκ σκηνή του Λος Άντζελες το 1981 (Part I) (με Black Flag, Fear, Germs κλπ) και συνέχισε το 1988 (Part II) με τα «Metal Years» (με Megadeth, Motorhead, Vixen, Poison κλπ), στα οποία θεωρήθηκε «άσχετη» από τους fans του είδους, κλείνοντας (προς το παρόν) το 1998 με το Part III, το οποίο επιστρέφοντας στο L.A. εστιάζει όχι τόσο σε μουσικούς, αλλά στο lifestyle attitude των

σύγχρονων teenager punks που μόλις είχαν γεννηθεί όταν το κίνημα ξεπούσε. Τέλος, το «The Filth and The Fury» (2000) του Julien Temple («The Great Rock & Roll Swindle», «Absolute Beginners», «Vigo», «Pandaemonium» κλπ), ο οποίος υπήρξε για τους Sex Pistols περίπου ό,τι ο Don Letts για τους Clash, προβάλλεται 23 και 26 Ιουλίου. Το «Filth and the Fury» είναι το δεύτερο ροκιμαντέρ του Temple για τους Pistols και θεωρήθηκε ότι προσπάθησε να εξισορροπήσει κάπως τα πράγματα μετά τον πανικό που είχε προκαλέσει το «The Great Rock & Roll Swindle» το 1980 (είχε κατηγορηθεί ότι παρουσίαζε τον Mc Laren σαν απόλυτο ηγεμόνα πίσω από το γκρουπ, κάτι που εξόργισε τους υπόλοιπους που ξεκίνησαν δικαστικές διαμάχες κλπ), έχοντας αποτάξει τον Mc Laren με την απόλυτη έγκριση των μελών του γκρουπ που έχουν απομείνει. Αυτά και άλλα πολλά ωραία από κει, που μάς θυμίζουν κάποια άλλα ωραία (Gimme Shelter Festival) από δω, που τα τελευταία χρόνια τα'χουμε χάσει... Ελπίζουμε σε αναθέρμανση!

www.bfi.org.uk/incinemas/nft/seasons/accessallareas/

Σαν να μην υπάρχει πολλή ζέση για επανεκδόσεις φέτος στα σινεμά. Είναι κι αυτό, που ακούς όλο και πιο συχνά ατάκες του στιλ «δεν μπορώ πια το θερινό, με κουράζει, οι καρέκλες, ο ήχος, η εικόνα...». Μαζί πάει και το άλλο: «Τι, ασπρόμαυρο είναι; Α, καλά εντάξει, δε βλέπεται...». Ας μην τα σχολιάσουμε όμως όλα αυτά, κι ας χαρούμε που υπάρχουν ακόμη ψυχωμένα γαλατικά χωριά. Ένα από αυτά είναι και η New Star, που αφιερώνει αυτό το καλοκαίρι σε δύο masters του γιαπωνέζικου (και παγκόσμιου) σινεμά, με συνολικά 6 ταινίες (3 από

FILMS HERE...

SAMAA

του Αντρέα Κίκπρα

τον καθένα).

Ο πρώτος είναι ο Κέντζι Μιζογκούτσι, ο οποίος έγινε αναγνωρίσιμος στη Δύση λίγο πριν εγκαταλείψει τα εγκόσμια (το 1956). Έτσι και τα έργα της τελευταίας περιόδου του είναι αυτά που έχουν θεωρηθεί ως κορυφαία (ιστορία που γενικά θυμίζει και τον Όζου), με πρώτο το «Ουγκέτσου Μονογκατάρι» (1953) (σημαίνει κάτι σαν «Η ιστορία της χλομής και υγρής Σελήνης μετά τη βροχή», φοβερή η συμπύκνωση ενός σιδηρόδρομου σε δύο μόνο λέξεις!). Η σπεσιαλιτέ του Μιζογκούτσι ήταν οι ταινίες που ζωγράφιζαν πορτρέτα γυναικών-θυμάτων των βαθιά συντηρητικών και φαλλοκρατικών αντιλήψεων που παραδοσιακά επικρατούν στην Ιαπωνία, είτε στις πόλεις είτε στην επαρχία της χώρας. Στο «Ουγκέτσου...» οι κύριοι χαρακτήρες είναι δύο χωρικοί, ο αγγειοπλάστης Γκέντζουρο (Μασαγιούκι Μόρι) και ο γαμπρός του Τομπέι (Σακάε Οζάουα) στη διάρκεια εμφύλιων πολέμων του 16ου αιώνα, που παρατάνε τις γυναίκες τους αναζητώντας να κάνουν την τύχη τους στην πόλη, ο ένας πουλώντας τηνπραμάτεια του και ο άλλος σαν σαμουράι. Τη στιγμή που ο Γκέντζουρο θα ζήσει ένα σύντομο ρομάντσο με το φάντασμα μιας πριγκίπισσας και ο Τομπέι θα προσπαθήσει να ανελιχθεί στο στράτευμα με κάθε μέσο, οι γυναίκες τους θα περνούν σκληρές δοκιμασίες. Φυσικά και τα μεγαλοπασίματα των δύο κουνιάδων δεν θα τους οδηγήσουν εκεί που ονειρευόντουσαν, με τον Μιζογκούτσι να κάνει μεταφορές της πρόσφατης (τότε) γιαπωνέζικης πολεμικής περιπέτειας με εύσχημο και ειρωνικό τρόπο. Σήματα

κατατεθέντα του πρωτεουσιάνου Ιάπωνα ήταν τα μακρινά ευρυγώνια πλάνα, που παρέπεμπαν αρκετά σε καμβά ή σε «αιχμαλωτισμένα στιγμιότυπα», αλλά και η μίξη ημι-ρεαλιστικών και ημι-ονειρικών καταστάσεων, που δημιουργούν ένα κλίμα ρευστότητας, κάτι που φαίνεται και στους «Σταυρωμένους Εραστές» (1954), τη δεύτερη ταινία του Μιζογκούτσι που θα δούμε το καλοκαίρι. Εκεί, στο Κιότο του 17ου αιώνα (τότε πρωτεύουσα) η νεαρή αριστοκράτισσα Όσαν (Κιόκο Καγκάουα) είναι παντρεμένη με τον Ίσουν (Εϊτάρο Σίντο), φιλοχρήματο τυπογράφος της αυτοκρατορικής αυλής και 30 χρόνια μεγαλύτερο της, ενώ έχει και έναν «παρία» αδελφό (Χάρουο Τανάκα) που της ζητάει τα λεφτά του άντρα της για να ξεπληρώσει τα χρέη του, καθώς ολόκληρη η οικογένεια ξεπέφτει.

Πάνω στην απελπισία της θα κερδίσει τη συμπάθεια του Μόχεϊ (Κάζουο Χασεγκάουα), φτωχού τεχνίτη στην υπηρεσία του Ίσουν, ο οποίος και θα επιχειρήσει να πλαστογραφήσει τη σφραγίδα του αφεντικού προκειμένου να έχει πρόσβαση στο χρηματοκιβώτιό του. Τα αποτελέσματα θα έρθουν βέβαια ανάποδα και η ασφυξία από το κλίμα των εσωτερικών χώρων στο πρώτο μισό της ταινίας, όσο διαρκεί αυτό το θρίλερ, θα λήξει από τη στιγμή που ο Μόχεϊ με τη Όσαν θα βγουν κυνηγημένοι και λυτρωμένοι στην εξοχή, σ' ένα νέο, εξαγνισμένο περιβάλλον μιας εξαισίας βαρκάδας. Την ίδια χρονιά (1954) ο Μιζογκούτσι γύρισε και το «Επιστάτης Σάνσο», το οποίο πηγαιίνει ακόμα πιο πίσω στη φεουδαρχική εποχή της χώρας (11ος αιώνας), με το θέμα της τυραννίας από κάποιο φορέα εξουσίας ακόμα πιο έντονα απεικονισμένο στο πρόσωπο του επιστάτη του τίτλου

(και πάλι ο Εϊτάρο Σίντο) στα χέρια του οποίου καταλήγουν ως σκλάβοι δύο παιδιά αριστοκρατικής καταγωγής, των οποίων ο πατέρας - ιδεαλιστής πρώην Κυβερνήτης - είναι εξόριστος και η μητέρα έπεσε θύμα απαγωγής από ληστές που τη μετέφεραν σε ένα απομονωμένο νησί. Ο Ζούσιο (Γιοσιάκι Χαναγιάνκι) είναι ο μεγάλος γιος, ο οποίος έπειτα από μια δεκαετία παραμονής μαζί με την αδελφή του Άνζιου (Κιόκο Καγκάουα) στο φέουδο-κόλαση του Σάνσο θα εξελιχθεί και ο ίδιος σε δυνάστη, όμως ένα περιστατικό με έναν ετοιμοθάνατο σκλάβο θα θυμίσει στο Ζούσιο τα λόγια του πατέρα του («άνθρωπος που δεν δείχνει οίκτο δεν είναι άνθρωπος») και θα ανατρέψει τα δεδομένα. Ο Μιζογκούτσι είχε πάντα υπόψη του τη βία που επιβάλλεται με διάφορες μορφές στα άτομα λειτουργώντας βασανιστικά και καταπιεστικά. Ο Ζακ Ριβέτ στα «Cahiers du Cinéma» το 1958 αποθέωνε τον συνεπή και διεισδυτικό χαρακτήρα της σκηνοθεσίας του, όπως και τη «φυγόκεντρη», καθόλου επίπλαστη δύναμη των μακρινών του πλάνων, ενώ η κόντρα που είχαν τότε τα - πιο φασαριόζικα και πολεμικά - «Cahiers» με το σοσιαλιστικό «Positif» (με κεντρικό πυρήνα τη θεωρία του σκηνοθέτη ως auteur, δημιουργού, που λάνσαραν τα πρώτα) δημιουργούσαν δίπολα και το Μιζογκούτσι εναντίον Κουροσάβα έγινε ένα από αυτά. Η ενοποιημένη γλώσσα και η αίσθηση της πραγματικότητας χωρίς πολλά εφέ του ενός με τη σπουδή για χτίσιμο σκηνών και τη δυτικοτραφή και θεατρική εμμονή στο σκηνικό και την ηθοποιία ως προϋπόθεση για αυθεντικότητα του άλλου, ήταν τα βασικά κινηματογραφικά

χαρακτηριστικά που τους ξεχώριζαν, πέρα από τα ιδεολογικά, όπου φαινόταν ένας πιο γενναιόδωρος, αλλά και επώδυνος ουμανισμός των Μιζογκούτσι σε σχέση με τον κάπως άτεγκτο διδακτισμό του Κουροσάβα... Πριν ακόμη πάντως ο Μιζογκούτσι μαγέψει τη Nouvelle Vague, τη Βενετία και τον υπόλοιπο κόσμο, ο Ακίρα Κουροσάβα είχε ήδη γίνει πολύ γνωστός, εντυπωσιάζοντας με το «Ρασομόν» (1950), το οποίο είναι το 1ο - και πιο γνωστό - από τα τρία έργα του που θα δούμε φέτος. Η ιστορία της δολοφονίας ενός σαμουράι και του βιασμού της συζύγου του δίνεται μέσ' από 4 διηγήσεις διαφορετικών ατόμων, σε ένα αρχέτυπο ταινίας που θέτει την «αναζήτηση της αντικειμενικής αλήθειας» ως κεντρικό νοηματικό πυρήνα συνδεόντάς τη με αυτοαναφορικά κινηματογραφικά στοιχεία και παιχνίδι με την ψυχολογία του θεατή. Η κάμερά του βρίσκεται σε διαρκή κίνηση και υποκειμενικές μεταβολές ανάλογα με το κλίμα που δίνει η κάθε μαρτυρία, ενώ το παίξιμο των ηθοποιών (και ιδιαίτερα οι γκριμάτσες του αγαπημένου του πρωταγωνιστή, Τοσίρο Μιφούνε) αποτελεί σταθερά αμφιλεγόμενο σημείο ως προς την «αυθεντικότητα» ενός σκηνοθέτη επηρεασμένου τόσο από το κλασικό γιαπωνέζικο θέατρο όσο και από Χολιγουντιανούς σκηνοθέτες, όπως ο Τζον Φορντ ή ο Όρσον Ουέλς. Με τον Μιφούνε ο Κουροσάβα είχε ήδη γυρίσει άλλες 4 ταινίες πριν από το «Ρασομόν» (ελ.μτφ «Η Πύλη του Κάστρου») και μία απ' αυτές είναι και η άγνωστη «Σιωπηλή Μονομαχία» (1949), που παίζεται για πρώτη φορά εδώ σε σινεμά. Ο Κουροσάβα έβαλε εδώ το Μιφούνε στο ρόλο ενός γιατρού-φορέα ηθικών αρχών (μοτίβο που έχει επαναλάβει σε άλλες δύο τουλάχιστον ταινίες του, τον «Μεθυσμένο Άγγελο» -1948 και τον «Κοκκινογέννη» -1965), ο οποίος όμως από ατύχημα γίνεται και φορέας σύφιλης, ερχόμενος στη συνέχεια αντιμέτωπος με ένα σωρό φοβίες και διλήμματα. Η ατμόσφαιρα είναι μελοδραματική, όμως αντανακλά με μεγάλο ενδιαφέρον το κλίμα σε μια πττημένη και ταπεινωμένη χώρα αμέσως μετά τον πόλεμο. Με ένα άλμα στο χρόνο, θα

PORN ! PORN ! PORN !

Ο Dr. Faux ψάχνει στη συλλογή του και προτείνει τη βιντεοκάσετα του μήνα:

Tequila bum-bum

Το είδατε το «Tequila bum-bum»; Όχι; Ε, λοιπόν, και πολύ καλά κάνετε! Διάβαζα, άκουγα, συζητούσα με κόσμο μέσ' από το χώρο που μου 'λεγε ότι «θα τρībuουμε τα μάτια μας με την καινούρια ταινία του Alessandro Del Mar». Δεν έχω εμπιστοσύνη στους Ιταλούς έτσι κι αλλιώς, μια ζωή φανφαρόνοι είναι μωρέ, αλλά αυτό το πράγμα ήταν άνω ποταμών! Κανένας ειρμός, ένας Francesco Malcom νωθρός, κουρασμένος, άκεφος, να φεύγει εντελώς αδικαιολόγητα από το σπίτι και τη γυναίκα του (η Sandra Russo, που κάπως προσπαθεί να σώσει τα προσχήματα) για να χαθεί κάπου στην Αφρική σ' ένα ταξίδι - και καλά - αυτογνωσίας, προσωπικής περιπέτειας και συναισθηματικής απογύμνωσης, που δεν ήταν τίποτε άλλο από μία επιδειξιμανής σπατάλη σε χρήμα (έστω κι αν ο διευθυντής φωτογραφίας Sebastian Barrio είναι σταθερή αξία) και χρόνο (αδικαιολόγητα μεγάλη η διάρκεια). Λυπάμαι που σας στεναχωρώ κύριε Del Mar, αλλά δεν είμαι διατεθειμένος να χάσω το παραμυθάκι σας. Αρκετά!

Σενάριο-Σκηνοθεσία: Alessandro del Mar
Πρωταγωνιστούν: Francesco Malcom, Sandra Russo, Maya Gold, George Uhl

A BRIEF HISTORY OF... ENGAGE

Λίγο πριν κλείσει για καλοκαίρι η γκαλερί gazonrouge φιλοξενεί την ομαδική έκθεση Engage που επιμελείται η ιστορικός τέχνης Πολύνα Κοσμάδακη και στην οποία συμμετέχουν οι εικαστικοί Νίκος Αρβανίτης, Μαρία Κόντη, Αντώνης Πίττας και Ρoka-Υίο. Η έκθεση, που περιλαμβάνει εγκαταστάσεις, περιβάλλοντα και δράσεις, έχει ως αντικείμενο διαπραγμάτευσης τη σχέση εμπειρίας και τέχνης. Ζητήσαμε από την επιμελήτρια να μας δώσει λίγες παραπάνω πληροφορίες για το κόνσεπτ.

Νομίζω πως θα συμφωνήσεις κι εσύ ότι μετά την ανακοίνωση περί ακύρωσης της Μανιφέστα 6 στη Λευκωσία η τέχνη της εμπλοκής (engagement) υπέστη βαρύτατο πλήγμα. Η σχεσιακή τέχνη - και η «ανώτερη» ανάγκη που την επιτάσσει- μοιάζει να βρίσκεται στα πρόθυρα σημαντικής κρίσης, σε βαθμό που η επαναξιολόγηση των ορίων μιας τέτοιας εμπλοκής να φαντάζει επτακακή. Σα να βρισκόμαστε, δηλαδή, μπροστά σε ένα τέλος εποχής γι' αυτού του είδους την τέχνη. Η έκθεση Engage, την οποία επιμελείσαι, τι διαφορετικό έχει να πει για τη σχέση τέχνης και εμπειρίας; Όλοι αναγνωρίζουμε πως η ακύρωση της Μανιφέστα στη Λευκωσία είναι μια άσχημη στιγμή για τη σύγχρονη τέχνη γενικότερα. Η ερώτηση είναι πάντως πολύ ενδιαφέρουσα γιατί μου δίνει την ευκαιρία να ξεκαθαρίσω τον τρόπο με τον οποίο εννοώ τη σχέση εμπειρίας και τέχνης. Η τέχνη του «engagement», στην οποία αναφέρεται και ο τίτλος της έκθεσης, δεν ταυτίζεται για μένα ούτε με μια διαδραστική τέχνη (όλα τα εικαστικά έργα δεν αποζητούν δυννητικά άλλωστε την εμπλοκή του θεατή;) ούτε, κυρίως, με μια σχεσιακή τέχνη, αφού εδώ οι όροι κάτω από τους οποίους επιχειρείται η εμπλοκή του κοινού με το έργο δεν είναι πάντοτε σχεσιακού τύπου. Σίγουρα η Σχεσιακή αισθητική που εισήγαγε ο Nicolas Bourriaud αποτελεί σημείο αναφοράς μιας γενεαλογίας της ενασχόλησης της θεωρίας και της πρακτικής των εικαστικών τεχνών με την έννοια της εμπειρίας. Όμως, αν και κάποιοι από τους καλλιτέχνες της συγκεκριμένης έκθεσης πειραματίζονται με μορφές σχεσιακότητας, αυτό που ενδιαφέρει κυρίως εδώ είναι ακριβώς η επαναξιολόγηση των ορίων μιας τέτοιας τέχνης και η διερεύνηση του τρόπου με τον οποίο η συνάντηση θεατή-καλλιτέχνη μπορεί να κινηθεί και σε άλλα πεδία εκτός από το σχεσιακό. Σε αυτό το επίπεδο, η ιδιαιτερότητα των έργων που παρουσιάζονται έγκειται λιγότερο σε μια γενική στάση (είναι ούτως ή άλλως δύσκολο να αναδείξει κανείς

μια ενιαία τάση σε μια ομαδική τεσσάρων καλλιτεχνών και μια τέτοια ομαδοποίηση δεν ήταν και καθόλου μέρος των προθέσεων μου) και περισσότερο σε επιμέρους σημεία: στη στροφή προς την ιδιωτική, ατομική εμπειρία, στην έμφαση στο tête-à-tête με τον θεατή, σε μια υπαινικτική δυναμική που επιχειρεί να διεισδύσει στη συνείδηση του κοινού, στην επαναφορά του ζητήματος του αισθητηριακού ερεθίσματος, στην ερευνητική διάσταση της διαδικασίας παραγωγής των έργων.

Οι τέσσερις συμμετέχοντες καλλιτέχνες μιλάνε καθόλου για μια «ελληνική εμπειρία»; Υπάρχει κάτι τέτοιο ως σημείο αναφοράς, τόσο από τη δική σου οπτική μεριά, ως επιμελήτρια, όσο και από τη δική τους, δηλαδή των έργων τους; Όχι, δεν υπάρχει καμία τέτοια αναφορά σε επίπεδο επιμέλειας ούτε ως επί το πλείστον σε επίπεδο έργων, παρά μόνο σε κάποια από τα κείμενα του έργου της Μαρίας Κόντη.

Λες ότι η έκθεση «αφορά την εμπλοκή του κοινού στο χώρο της εμπειρίας του καλλιτέχνη». Αν θεωρήσουμε ότι το πραγματικό δεν είναι μόνο το παρόν αλλά και το παρελθόν, πώς ακριβώς εμπλέκονται τα έργα του Engage με αυτό;

Ο ορισμός της εμπειρίας που μας δίνει το λεξικό (Μπαμπινιώτης) ως «οτιδήποτε καταγράφεται ως προσωπικό βίωμα και εντυπώνεται ως γνώση, προσωπικά επεξεργασμένο ερέθισμα» επιβεβαιώνει τη σχέση παρόντος-παρελθόντος που εμπεριέχεται στην ίδια την έννοια. Αυτή η σχέση βρίσκεται στο επίκεντρο των έργων της έκθεσης: οι καλλιτέχνες επιχειρούν να μοιραστούν με τον θεατή ένα βίωμα, το οποίο φέρουν ως εμπειρία και τοποθετείται στο παρελθόν, συνδέοντας συνειρμικά αυτή την παρελθούσα μνήμη με μια αισθητηριακή εμπειρία που τοποθετείται στο παρόν. Το έργο του Πίττα, για παράδειγμα, ερευνά τη σχέση αφήγησης και χώρου και δομείται γύρω από την επανενεργοποίηση μιας μνήμης από το οικογενειακό του

Ρoka-Υίο

Αντώνης Πίττας

Νίκος Αρβανίτης

σύγχρονης καθημερινότητας. Ο Ρoka-Υίο τέλος, προβάλλει στον θεατή την ένταση του βιώματος μιας σειράς πειραμάτων στα οποία υποβλήθηκε, εξασκώντας τις δικές του ικανότητες αντιληψης και συνειδητότητας στα πλαίσια μιας διερεύνησης και μιας «σύστηματοποίησης σε εφαρμόσιμη πρακτική αυτού που ονομάζουμε έμπνευση».

Σε μια πρόσφατη συνέντευξή του στο περιοδικό Untitled ο εικαστικός Jonathan Meese (γ.1970) κάνει λόγο για την ανάγκη μιας τέχνης που να εμπεριέχει τον κίνδυνο, το πάθος, αλλά και το ρίσκο της αποτυχίας. Όπως λέει, έχει γεμίσει ο τόπος με γραφειοκράτες καλλιτέχνες και έχει έρθει σε δεύτερη μοίρα ο «τυχοδιωκτικός» και περιπετειώδης χαρακτήρας της δημιουργίας. Είναι σαν να λέει δηλαδή ότι οι μικρο-μετατοπίσεις που επιδιώκουν να δημιουργήσουν τα έργα της τέχνης της εμπλοκής είναι προσχεδιασμένες και κινούνται σε ασφαλή εδάφη επικοινωνίας. Αυτή η έλλειψη αυθορμητισμού δεν είναι όντως ένα αγκάθι στην καρδιά του σχεσιακού; Όπως έλεγα και παραπάνω, το concept της έκθεσης και τα έργα που αναζητούν το engagement σε

επίπεδο εμπειρίας, δεν ταυτίζονται για μένα με το σχεσιακό. Όσο και αν θεωρώ, σε πολλές περιπτώσεις, δικαιολογημένο τον «γραφειοκρατικό» χαρακτήρα που προσάπτεται σε τέτοιου είδους έργα, συμμερίζομαι της άποψη της Claire Bishop πως δεν μπορούμε να τοποθετήσουμε κάτω από την ίδια ετικέτα το σύνολο της εικαστικής παραγωγής σχεσιακού τύπου και πως υπάρχει μια σχεσιακή τέχνη που λαμβάνει υπόψη της τους ανταγωνισμούς. Όπως αντίστοιχα και η ανάγκη να σκεφτούμε το αυθόρμητο δεν αρκεί πάντα για να εξασφαλίσει εντονότερες μετατοπίσεις. Το ίδιο ισχύει και για μια τέχνη με ερευνητικό χαρακτήρα ως προς την εμπειρία και το πραγματικό (για αυτό νομίζω ότι πρόκειται εδώ), μια τέχνη που δεν πιστεύω ότι καταλήγει απαραίτητα σε λύσεις στεγνές και άτολμες ούτε ότι αποκλείει το ρίσκο και το στοιχείο του αυθορμητισμού.

Στο κείμενο που συνοδεύει την έκθεση φαίνεται να εντάσσεις το σύνολο των έργων των καλλιτεχνών μέσα σε ένα αυστηρά ορθολογιστικό πλαίσιο. Γιατί να απορρίπτουμε όμως το ηρωικό; Το ταυτίζεις με την (αγκυλωμένη) ατομικότητα και το

(στείο) ρομαντισμό;

Βρίσκω ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα την ιδέα του ρομαντικού στη σύγχρονη τέχνη και ιδιαίτερα το σημείο συνάντησης μεταξύ μιας ορθολογιστικής και μιας ηρωικής στάσης σε επίπεδο πρακτικής. Θεωρώ ότι η σύγχρονη τέχνη βρίσκεται σε αυτό το μεταίχμιακό σημείο και ότι οι έρευνες των καλλιτεχνών της έκθεσης κινούνται ακριβώς σε αυτή την περιοχή και διαπραγματεύονται τέτοιου είδους όρια, κυρίως στα πλαίσια μιας τάσης εκ νέου ανακάλυψης των ατομικότητων. Όπως είπα και παραπάνω προς τα εκεί κινείται και μία από τις ιδιαιτερότητες της συγκεκριμένης έκθεσης, η διερεύνηση δηλαδή της σχέσης τέχνης και ζωής με έμφαση στο ατομικό και όχι σε συλλογικές μορφές υποκειμενικότητας. Οι τέσσερις καλλιτέχνες του «Engage» υπογραμμίζουν το θέμα της ιδιωτικής εμπειρίας σε αντίθεση με την συλλογική, στην οποία δίνεται μεγαλύτερη έμφαση σε έργα σχεσιακού τύπου, διερευνούν την ατομικότητα και τα όριά της και επανεξετάζουν το ηρωικό με κριτικό τρόπο, σε σχέση με τα όρια και τις δυνατότητές του.

Μαρία Κόντη

DAMAGED GOODS

ΣΤΟ PORTABLE CD PLAYER

Αν σας ενοχλεί το καλοκαιρινό soundtrack από το παραλιακό bar, αν έχετε αποφασίσει ότι ο συνδυασμός reggae / αντηλιακό μπορεί να προκαλέσει σοβαρά εγκαύματα και ότι οι τελευταίες μέρες της ibiza είναι μια ανάμνηση παλιά (...στο σουρτάρι), ρισκάρετε με τους Angelblood και το Labia Minora (2003). Οι Angelblood συστήθηκαν το 2000 και ο λόγος που τους προσέξαμε αρχικά, ήταν η συμμετοχή της Rita Ackermann στα φωνητικά (εμείς δεν το αγοράζουμε το cd αν δεν έχει κάποια εμπλοκή καλλιτέχνης). Η μουσική τους είναι μια μίξη από σκληρές κιθάρες, μελαγχολικούς sonics πειραματισμούς, μελωδικά νεράιδοτραγουδά και ...παγανιστικές ψαλμωδίες. Όλα αυτά με την απαραίτητη δόση gothic, επικού dark heavy metal, άναρθρες τσιρίδες κ.λ.π. Στην αρχή μάλιστα τους χαρακτήρισαν σατανική εκδοχή των Shaggs! Όταν δεν παίζουν live ζωγραφίζουν, δημιουργούν αλλοπρόσαλλα κολάζ, κάνουν performance και συμμετέχουν σε εκθέσεις (ή μήπως το ανάποδο;).

ANGELBLOOD, Labia Minora, Printed Matter Inc.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΠΡΕΛΑ

Το μικρό πράσινο βιβλίο, οδηγός επιβίωσης για νεαρούς καλλιτέχνες μόλις κυκλοφόρησε. Επηρεασμένο από το Letters to a Young Poet του Ρίλκε το Letters to a Young Artist αποτελεί μια πιο ολοκληρωμένη παρουσίαση του αντίστοιχου project στο περσινό καλοκαιρινό τεύχος του περιοδικού Art on Paper: Νεαρός καλλιτέχνης, που μόλις αποφοίτησε από τη σχολή γράφει γράμματα και ζητά συμβουλές από ήδη φτασμένους καλλιτέχνες που θαυμάζει.

Στις πρώτες σελίδες του βιβλίου θα βρείτε το πρωτότυπο γράμμα (ο μύθος το ήθελε και χειρόγραφο!) του Νεαρού Επίδοξου Καλλιτέχνη με κάποιες μικροαλλαγές στη διατύπωση και χωρίς υπογραφή για ευνόητους λόγους. Το διασέλιδο γράμμα λοιπόν αποτελείται ουσιαστικά από υπαρξιακές αναζητήσεις (πότε θα κάνω καριέρα; πώς θα διατηρήσω την καλλιτεχνική μου ακεραιότητα και δεν θα με παρασύρει η εμπορική επιτυχία;) και πρακτικές απορίες (πώς πληρώνω το ενοίκιο του studio; αν πρέπει να δουλεύω για τα προς το ζην πότε θα βρω χρόνο για τη δουλειά μου; Σε πόσα εγκαίνια πρέπει να πηγαίνω την εβδομάδα;). Η συνέχεια είναι 23 απαντήσεις από τους Gregory Amenoff, Jo Baer, Xu Bing, Jimmie Durham, Guerrilla Girls, Joan Joans, Cai Guo-Qiang, Yoko Ono, Yvonne Rainer, Lawrence Weiner κ.α. Οι περισσότεροι σκύβουν στα προβλήματα του Νεαρού με τη δέουσα ευαισθησία και με καλή διάθεση, άλλοι δίνουν πρακτικές συμβουλές και μερικοί κάνουν και κάποια κριτικά σχόλια για τη γενικότερη κατάσταση (το σύστημα, η προσωπική εμπλοκή, οι επιλογές). Όλοι συμφωνούν ότι ο δρόμος είναι ακοτράχαλος και με πολλές λακούβες. Άντε με τις υγείες μας!

Letters to a Young Artist
Darte Publishing LLC, 2006
ISBN : 0-9773680-0-9

Ο ROCKFM ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ

Το αγαπημένο συγκρότημα του Ελληνικού κοινού επιστρέφει με το καλύτερο album της καριέρας του.

Οι ξεχωριστοί τραγουδοποιοί από το Tucson της Arizona για μια ακόμη φορά ξεπερνούν τις προσδοκίες μας παραδίδοντας εξαιρετικές μελωδίες με υπέροχα φωνητικά, Desert Blues αισθητική και Jazz επιρροές σε ένα από τα καλύτερα album για το 2006.

Κυκλοφορεί και σε περιορισμένη έκδοση με bonus DVD.

FOX BASE ALPHA

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Ως είθισται το καλοκαίρι είναι περίοδος χειμερίας νάρκης για τον κόσμο της ελληνικής τέχνης. Οι γκαλερί βάζουν λουκέτο, οι καλλιτέχνες ξαποσταίνουν και το φιλότεχνο κοινό διακτινίζεται στις παραλίες και τα βουνά της ωραίας μας χώρας. Τα τελευταία χρόνια, ωστόσο, κάτι πάει ν' αλλάξει και βλέπουμε να πραγματοποιούνται κάποιες εκθέσεις, ως επί το πλείστον ομαδικές, μερικές από τις οποίες παρουσιάζουν μάλιστα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Ο «Μεγάλος Περίπατος» του Εθνικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης (ΕΜΣΤ), σε επιμέλεια της διευθύντριάς του Άννας Καφέτση, είναι αναμφισβήτητο το μεγάλο εικαστικό γεγονός του καλοκαιριού. Η μεγάλη αυτή διεθνής έκθεση, η οποία θα λάβει χώρα κατά μήκος του Μεγάλου Περιπάτου της Ενοποίησης Αρχαιολογικών Χώρων, δηλαδή της πεζοδρομημένης αστικής ζώνης γύρω από την Ακρόπολη, εγκαινιάζεται τη Δευτέρα 17 Ιουλίου και θα διαρκέσει μέχρι τις 29 Σεπτεμβρίου. Συμμετέχουν οι καλλιτέχνες: Pawel Althamer, Ghada Amer, Ανδρέας Αγγελιδάκης, Janine Antoni, Kutlug Ataman, Κωστής Βελώνης, Per Barclay, Michael Blum, Christian Boltanski, Pavel Buchler, Λίνα Θεοδώρου, Βλάσσης Κανιάρης, Fouad Elkoury, Gary Hill, Thomas Hirschhorn, Yu Hong, Ilya & Emilia Kabakov, Y.Z.Kami, Anish Kapoor, Gülsün Karamustafa, Toba Khedoori, Γιάννης Κουνέλλης, Wolfgang Laib, Luisa Lambri, Μίλτος Μανέτας, Julie Mehretu, Ernesto Neto, Ζάφος Ξαγοράρης, Βάνα Ξένου, Silke Otto-Knapp, Adrian Paci, Susan Philipsz, Δημήτρης Πικιώνης, Άγγελος Πλέσσας, Khalil Rabah, Steve Roden, Ulrich Rückriem, Santiago Sierra, Nedko Solakov, Hans-Jurgen Syberberg, Rachel Whiteread, Amelie von Wulffen, Ευανθία Τσαντίλα, Γιώργος Χατζημυχάλης.

ΟΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Σε αντίθεση με τους εκθεσιακούς μας χώρους, στο εξωτερικό τα πράγματα συνεχίζουν στο ίδιο τέμπο με το χειμώνα. Σχεδόν όλα τα μουσεία, οι γκαλερί και τα ιδρύματα τέχνης φροντίζουν να εντάξουν στο πρόγραμμά τους είτε κάποια μεγάλη αναδρομική ενός καλλιτέχνη είτε κάποια ομαδική έκθεση σε επιμέλεια κάποιου guest curator. Χαρακτηριστικά, στην γκαλερί της Barbara Gladstone της Νέας Υόρκης (www.gladstonegallery.com) ο Matthew Higgs επιμελείται την ομαδική «Deconstruction» (30 Ιουνίου - 19 Αυγούστου) και στο Deitch Projects (www.deitch.com) ο ιάπωνας γκαλερίστας Hiromi Yoshii οργανώνει την έκθεση «After the Reality» (6 Ιουλίου - 12 Αυγούστου). Ενδιαφέρον παρουσιάζει επίσης η έκθεση με νέους αμερικανούς καλλιτέχνες Uncertain States of America που επιμελούνται οι Gunnar B. Kvaran, Daniel Birnbaum και Hans Ulrich Obrist στο Center for Curatorial Studies του Bard College (www.bard.edu) στην Νέα Υόρκη (24 Ιουνίου - 10 Σεπτεμβρίου). Στο Λος Άντζελες η γκαλερί Blum & Poe (www.blumandpoe.com) φιλοξενεί την ομαδική «The Monty Hall Problem» (1 Ιουλίου - 19 Αυγούστου) σε επιμέλεια του εικαστικού Slater Bradley. Από ατομικές ξεχωρίζουν η αναδρομική του Douglas Gordon στο μουσείο MoMA (www.moma.org) της Νέας Υόρκης (11 Ιουνίου - 4 Σεπτεμβρίου) και η δεύτερη ατομική της σουηδέζας Klara Liden στη Reena Spaulings (www.reenaspaulings.com), επίσης στην ίδια πόλη. Στην Ευρώπη θα προτείναμε την ατομική με σχέδια του Devendra Banhart στην Galeria Emilio Mazzoli (www.galleriamazzoli.com) στη Modena της Ιταλίας

(εγκαινία: 24 Ιουνίου), το «Celebration Park» του Pierre Huyghe στην Tate Modern (www.tate.org.uk) στο Λονδίνο (5 Ιουλίου - 17 Σεπτεμβρίου), τον «Blue Rider» του Chris Ofili στην γκαλερί Kestner (www.kestner.org) στο Ανόβερο της Γερμανίας (23 Ιουνίου - 20 Αυγούστου) και την ατομική του Banks Violette στην Maureen Paley (www.maureenpaley.com) στο Λονδίνο (2 Ιουνίου - 23 Ιουλίου). Η μόνη ίσως ελληνική γκαλερί που φαίνεται να είναι απολύτως μέσα στο πνεύμα των ημερών -και δικαιολογημένα, αν κρίνει κανείς από το διεθνές της status- είναι η αθηναϊκή The Breeder (www.thebreedersystem.com) που φιλοξενεί την ομαδική Lust for Life (22 Ιουνίου-22 Ιουλίου), σε επιμέλεια της Έλενας Τζότζη.

Το καλοκαίρι φημίζεται εκτός των άλλων και για τις live συναυλίες και μουσικά φεστιβάλ ανά τον κόσμο. Μέσα σε αυτό το πνεύμα σας προτείνουμε δυο εκθέσεις που συνδυάζουν το αγαπημένο μας θέμα, δηλαδή: σύγχρονη τέχνη και μουσική. Για να μην παρεξηγούμαστε, υπενθυμίζουμε ότι μπύρες, σκηνές και sleeping bags δεν επιτρέπονται εντός του εκθεσιακού χώρου.

WHAT DID YOU DO IN THE PUNK WAR, MUMMY?

Στο κέντρο σύγχρονης τέχνης, Magasin (Γαλλία/ Γκρενόμπλ) παρουσιάζεται έως και τις 3/9 η έκθεση Replay: The Aesthetics of Art and Music/Punk. Πρόκειται για ένα homage στην αισθητική της αγγλικής και βορειοαμερικάνικης σκηνής του punk τις δεκαετίες '70 & '80 και μια απόπειρα ορισμού της επίδρασης που είχε σε μια σειρά από εικαστικούς καλλιτέχνες (ονόματα δεν λέμε, οικογένειες δε θίγουμε). Η έκθεση παρουσιάζει τρεις εγκαταστάσεις και των: Kim Gordon (Sonic Youth) & Jutta Koether / Mike Kelley, Cary Loren & Jim Shaw (Destroy All Monsters) και τέλος, της Linder Sterling. Στην εγκατάσταση των Kim Gordon & Jutta Koether, Reverse Karaoke, 2005, μπορείτε να φτιάξετε το δικό σας (!) cd χρησιμοποιώντας την προηχογραφημένη φωνή της Gordon. Αν βρείτε και έναν Mike Kelley για το εξώφυλλο περάστε από τα γραφεία μας Μιλτιάδου 17 στον 4ο όροφο. Προσφέρεται αμοιβή!

www.magasin-cnac.org

ΕΙΚΟΝΑ & ΗΧΟΣ

Για όλους τους vinyl junkies συνιστούμε μια επίσκεψη στο Μουσείο σύγχρονης τέχνης της Βαρκελώνης όπου παρουσιάζεται η έκθεση, Vinyl-records and covers by artists (επιμέλεια Guy Schraenen, έως 3/9). Ο τίτλος τα λει όλα: εξώφυλλα δίσκων από καλλιτέχνες. Φαντάζεστε ότι θα δείτε τα γνωστά εξώφυλλα που έχετε σπίτι σας (τη μπανάνα των velvet, την άτακτη καλόγρια των Black Flag μπλα...). Η έκθεση έχει και έναν αρχειακό/μουσειολογικό χαρακτήρα αφού παρουσιάζει και συμπληρωματικό υλικό όπως κασέτες που δίνουν δωρεάν διάφορα fanzine και περιοδικά, εξώφυλλα που «ξεφεύγουν» σε διάσταση, σχήμα κ.λ.π. Σε ένα ειδικά διαμορφωμένο χώρο μπορείτε να ακούσετε κάποιους από τους δίσκους που παρουσιάζονται και να τραγουδήσετε το αγαπημένο σας ρεφρέν. Άλλωστε τι αξία έχει η επίσκεψη χωρίς μουσική επένδυση. Ως είθισται τελευταία, το μουσείο οργανώνει παράλληλα με την έκθεση και συναυλίες και dj sets και.... Το πακέτο είναι κομπλέ και η τιμή λογική.

www.macba.es

MOLLEINDUSTRIA GAMEVOLUTION!

της Δάφνης Δραγώνα

Λένε ότι θέλουν να απελευθερώσουν τα video games από τη δικτατορία της ψυχαγωγίας! Δημιουργούν online flash games που κριτκάρουν και σατιρίζουν κοινωνικά και πολιτικά δεδομένα, προκαλούν και επιτίθενται χωρίς να φοβούνται. Οι Molleindustria είναι μία από τις πιο ενδιαφέρουσες ομάδες που κινούνται στο χώρο της game art. Το τελευταίο τους project, το McDonald's videogame προσκαλεί τον παίκτη να ανακαλύψει και να χειριστεί σωστά όλα τα μικρά (και βρόμικα) μυστικά μιας τέτοιας επιχείρησης. Ο Paolo Pedercini, βασικό μέλος της ομάδας μάς μίλησε για τη δράση τους στο χώρο των games, τις ιδιαιτερότητες αλλά και τα προτερήματα που έχει το νέο αυτό μέσο ως προς την έκφραση, την κριτική αλλά και την επικοινωνία.

Πώς έγινε και ασχοληθήκατε με τα video games; Πώς δημιουργήθηκαν οι Molleindustria;

Ανήκαμε στο χώρο του media activism μετέχοντας σε altermondialist κινήματα. Κάποια στιγμή συνειδητοποιήσαμε ότι το να δουλεύουμε στο χώρο αυτό δεν ήταν αρκετό, χρειαζόμασταν μία άλλη πιο σαφή στρατηγική για να διαμορφώσουμε ένα νέο πεδίο δράσης της φαντασίας. Τα πρώτα χρόνια αυτής της δεκαετίας τα video games άρχισαν να εξειδικεύονται. Εμφανίστηκαν παιχνίδια με σκοπό τη στρατολόγηση, παιχνίδια που

διαφήμιζαν προϊόντα, παιχνίδια με προσπλυτιστικούς σκοπούς. Και τότε συνειδητοποιήσαμε ότι κάτι έλειπε στο οποίο εμείς θα μπορούσαμε να συνεισφέρουμε.

Ποιο πιστεύετε ότι είναι το πιο ισχυρό στοιχείο των video games σε σχέση με άλλα σύγχρονα μέσα; Αναπαριστούν με μεγαλύτερη επιτυχία το σημερινό κόσμο;

Σίγουρα τα videogames έχουν μια άλλη καθαρότητα, γίνονται πιο εύκολα κατανοητά στον κόσμο. Ειδικά εάν θες να καταπιαστείς με σύνθετα θέματα οικονομικής και κοινωνικής φύσης. Στα videogames η διαδικασία είναι πιο σημαντική από την ιστορία και τους χαρακτήρες. Εάν μπορείς να έρθεις σε διάδραση με μία διαδικασία τότε μπορείς και να μάθεις κάτι απ' αυτή. Ο κόσμος έχει μία δυσκολία να κατανοήσει πολύ αφηρημένα νοήματα πολιτικής φύσης. Τα videogames εμπλέκοντας ουσιαστικά το χρήστη, μπορούν να παίξουν σημαντικό ρόλο στην κατανόηση αυτή. Είμαστε σίγουροι πως τα videogames που ασχολούνται προς αυτή την κατεύθυνση θα γίνουν πολύ περισσότερα στο μέλλον.

Οι εμπορικοί εικονικοί κόσμοι παιχνιδιών χαρακτηρίζονται από τα στοιχεία των υπέρ-ρεαλιστικών γραφικών που απορροφούν τον παίκτη. Τι εναλλακτικές στην υπέρ-ρεαλιστική αυτή κυριαρχία έχουν ανεξάρτητοι δημιουργοί όπως εσείς για να διαμορφώσουν μία game platform;

Η χρήση απλοποιημένων γραφικών με σαφείς αναφορές και συμβολισμούς είναι μία από τις βασικές εναλλακτικές στο game design την εποχή της κυριαρχίας των τρισδιάστατων γραφικών. Μετά από δεκαετίες συμβολικών αναπαραστάσεων, οι νέες τεχνολογίες από τα μέσα των 90s έδωσαν τη δυνατότητα για να γίνει μια φωτορεαλιστική αναπαράσταση της πραγματικότητας. Υπάρχουν πολλές τέτοιες αντιστοιχίες στην ιστορία της τέχνης. Ο υπερ-ρεαλισμός δεν είναι ο μόνος τρόπος και ίσως έχει έρθει ο καιρός να δούμε τις ευκαιρίες που χάνονται. Ευτυχώς, υπάρχει ένα νέο κύμα από stylish game designers που δουλεύει ειδικά στη σκηνή των online games.

Τα παιχνίδια που δημιουργείτε αναφέρονται με χιούμορ και ειρωνεία σε κοινωνικά θέματα και θέτουν ερωτήματα. Το βασικό σας μέλημα είναι όπως λέτε να κάνετε παιχνίδια κατά της δικτατορίας της ψυχαγωγίας;

Η βασική μας αρχή είναι: όλα τα παιχνίδια, όπως και όλα τα πολιτιστικά προϊόντα έχουν μια ιδεολογική βάση γιατί αντανakλούν πάντα τις απόψεις και τα οράματα του δημιουργού τους. Στόχος μας είναι να δώσουμε μια άλλη οπτική γωνία κριτκάροντας τα συμβατικά video games, τα gameplays, τα στίλ και τις γνωστές κατηγορίες τους.

Το τελευταίο σας έργο, The McDonald's video game επιτίθεται σε μία από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες fast food. Ποια ήταν η αντίδραση της εταιρίας; Δουλεύετε σαν artists. Όποτε η πιθανότητα να μπλέξετε είναι μέρος της δουλειάς σας;

Το παιχνίδι δεν έγινε με σκοπό να προκαλέσει οικονομικά προβλήματα στην εταιρία ούτε και για να επωφεληθούμε εμείς οικονομικά χρησιμοποιώντας το λογότυπό τους. Πιστεύουμε στην ελευθερία του λόγου. Και αυτή περιλαμβάνει την κριτική σε πολυεθνικές εταιρίες και σε είδη όπως τα videogames. Εξάλλου, σε μη γραμμικές αφηγήσεις όπως αυτές των videogames και της προσομοίωσης δεν υπάρχουν καθарές δηλώσεις ή κατηγορίες. Δεν είπαμε ποτέ ότι τα McDonald's καταστρέφουν τον κόσμο, ο παίκτης μπορεί να επιλέξει ανάμεσα σε πολλές στρατηγικές περισσότερο ή λιγότερο ηθικές. Επιπλέον ο κόσμος είναι καθαρά πλασματικός. Πάντως τα McDonald's δεν μας πλησίασαν καθόλου, μάλλον αντιμετωπίζουν μεγαλύτερα προβλήματα (πρόσφατα ανακοίνωσαν ότι κλείνουν 25

εστιατόριά τους στη Βρετανία). Από την άλλη, μας πλησίασαν αμέσως πολλοί δικηγόροι για να μας προτείνουν υποστήριξη σε περίπτωση που δεχόμασταν καταγγελίες.

Τι μέλλον βλέπετε για τα videogames; Θα αποτελούν όλο και περισσότερο μια πλατφόρμα δημιουργίας και κριτικής;

Ναι, πιθανότατα. Σημειώθηκε πολύ μεγάλη πρόοδος τα τελευταία χρόνια. Το πιο σημαντικό είναι να μην αντιμετωπίζουμε τα λεγόμενα «political games» σα μία εξαίρεση, πολύ ωραία διαμορφωμένη και διατυπωμένη. Τα κοινωνικά και πολιτικά θέματα πρέπει να ενσωματωθούν σε όλα τα παιχνίδια, όπως γίνεται σε άλλα μέσα, με πιο γνωστό παράδειγμα τις κινηματογραφικές ταινίες.

Όλα τα παιχνίδια των Molleindustria είναι διαθέσιμα online στο www.molleindustria.it

ONE NIGHT STANDS...

ή αλλιώς ένα τραγούδι η ζωή μου όλη...

του Δημήτρη Βόγλη

Έχετε αναρωτηθεί ποτέ εάν τα κάποια λεπτά διασημότητας που αντιστοιχούν σε κάθε άνθρωπο μπορούν να επηρεάσουν την υπόλοιπη ζωή του; Πως τρία λεπτά καλλιτεχνικής δημιουργίας μπορούν να του εξασφαλίσουν το διαβατήριό για μια πιο... εύκολη ίσως ζωή; Ακόμα και να τον στιγματίσουν –όχι απαραίτητα θετικά– και να τον ακολουθούν για πάντα ό,τι και αν επιχειρήσει στη μετέπειτα καριέρα του; Καλώς ήλθατε στο θαυμαστό κόσμο του hit for a life time! Καλλιτέχνες που είχαν τη φαινή έμπνευση να συνθέσουν κάτι σαν άγαλμα σε κεντρική πλατεία πρωτεύουσας, έτσι ώστε να μείνει για πάντα μνημείο και αξιοθέατο για τους τουρίστες. Δεν είναι δυνατό μέσα σε ένα κείμενο να συγκεντρώσουμε όλα

αυτά τα χιτάκια που πραγματικά είναι εκατοντάδες. Θα σταθούμε στα πιο τρανταχτά ίσως παραδείγματα και φυσικά συγχωρείστε μας για όλα όσα θα παραλείψουμε. Πιο τρανό παράδειγμα αιώνιου χιτ μας έρχεται από τους Deee-Lite. Ποιος φυσικά δεν έχει χορέψει έστω και μία φορά με το αριστουργηματικό κατά τα άλλα (όσο και αν το έχουμε χιλιοακούσει) Groove is in the heart; Και ποιος από εσάς θυμάται έστω και ένα ακόμα τραγούδι από τους Deee-Lite; Εγώ που έχω το δίσκο από τότε αδυνατώ να θυμηθώ κάτι άλλο, έστω ένα... Και όμως με αυτή τη σύλληψη εξασφαλίστηκε μια αξιοπρεπέστατη καλλιτεχνική καριέρα για τη Lady Kier και τον Dimitri From Tokyo είτε ως dj's είτε ως παραγωγοί ή remixers.

Ειδικά στο χώρο της χορευτικής μουσικής το one night stand hit είναι συνήθως αυτοσκοπός για να μπορέσει να σου εξασφαλίσει ένα καλύτερο μεροκάματο. Και ψαρνούν φυσικά και οι clubάρχες της αγοράς και καλούν τον Spiller να γεμίσει το μαγαζί τους πριν 5-6 χρόνια για παράδειγμα λόγω του jet-groove ή καπως έτσι –δεν έχει ιδιαίτερη σημασία. Κάτι σαν τους λαϊκούς (σκυλάδες) Έλληνες και Ελληνίδες που απεγνωσμένα επιδίδουν έστω και ένα χιτ –σε παρακαλώ, Θεούλη μου, δώσου μου ένα χιτ και σου υπόσχομαι ότι θα είμαι καλό κορίτσι για την υπόλοιπή μου ζωή και εγώ θα σου κάνω ό,τι μου ζητήσεις, καλέ μου Θεούλη... (Θεός ο Καρβέλας, Θεός και ο Φοίβος, Θεός και ο Μαραντόνα –τι να πούμε...)

Δεν μας ενδιαφέρει αυτή η φάση και προχωράμε παρακάτω. Μια μεγάλη κυρία της disco, η Gloria Gaynor, συνεχίζει να κρατάει το κασέ της σε πενταψήφια και βάλε νούμερα και να τραγουδάει στα πιο ακριβά θέατρα του Las Vegas με το classic I will survive, άντε και το Never can say goodbye. Στα ίδια κυβικά κινείται και η Tina Charles με το I love to love. Σίγουρα θα υπάρχουν πολλοί από εσάς που θα θυμούνται τους ανεκδιήγητους Γερμανούς OPUS και το τεράστιο (και επίσης ανεκδιήγητο) Life is Life. Λευκά λινά παντελόνια και πουκάμισα, λευκά πάνινα παπούτσια χωρίς κάλτσα (κάτι σαν τους δικούς μας Ζιγκ-Ζαγκ) και να μας πείθουν για το νόημα της ζωής. Μαγκιά τους πάντως, ό,τι και να λέμε, που εξασφάλισαν και τα εγγόνια τους

μέσα σε τρία λεπτά. Μετά από το Life is life πάντως δεν ξανακούσαμε ποτέ τίποτα για αυτούς, ούτε για τους Quite Riot που ούρλιαζαν Come on feel the noise! Οι Europe με το Final countdown θα μας θυμίζουν για πάντα τον Γκάλη αλλά πέραν τούτου τίποτα... Όσο υπάρχει Ρόκυ θα υπάρχει και το Eye of the tiger των σκληρών Survivor –εξαφανισμένοι στην άγνοιά τους. Συμπαθέστατοι οι Dexy's Midnight Runners και ο Kevin Roland, αξιόλογος καλλιτέχνης, αλλά τι άλλο σας έχει μείνει πέραν του Come on Eileen; Στην ίδια κλίμακα και ο αξιαγάπητος Captain Sensible και το Wot (He say captain, I say Wot). Τα ίδια ισχύουν και για τους Mono με το εξαιρετικό ομολογουμένως –αριστουργηματικό καλύτερα– Life in Mono, τους Rialto με το 5:19,

τους Reammon με το Super girl. Άλλοι πάλι είχαν δύο με τρία χιτ και πέρασαν στο πάνθεον της ιστορίας. Ο Black δεν ξανακούστηκε μετά τα Wonderful life και Everything's coming up roses, οι Curiosity Killed the Cat με το Misfit, οι EMF με το Unbelievable (αν και οι δύο δίσκοι τους ήταν εξαιρετικοί), οι Midnight Oil με το Beds are burning, οι τραγικοί Bros με το When will I be famous. Γενικά στα 80s υπάρχει πληθώρα τέτοιων περιπτώσεων, με πιο χαρακτηριστική της προικισμένης και συμπαθέστατης, κατά τ' άλλα, Samantha Fox και το super-sexy Touch me (I wanna feel your body). Και πολλή σαβούρα τύπου Rick Astley (Never gonna give you up), Taylor Dayne (Tell it to my heart), Tiffany (I think we are alone now). Οι OMD έχουν τρία χιτ

(Enola Gay, Electricity και If you leave), οι Yazoo δύο (Don't go και Situation), οι Human League ουσιαστικά ένα (Don't you want me), αλλά σίγουρα δεν ανήκουν στην κατηγορία του διάττοντα αστέρα. Στα 60s επίσης παρατηρείται ένας συνωστισμός, πιο τίμιος θα έλεγα, καθώς αναφερόμαστε σε αριστουργήματα. Οι Kingsmen κρατάνε τα πρωτεία με το πιο διασκευασμένο κομμάτι όλων των εποχών, το Louie Louie, και τα συγκλονιστικά Runaway, Something's gotten hold of my heart, Wanderer των Del Shannon, Gene Pitney και Dion αντίστοιχα θα μείνουν για πάντα στην ιστορία, αλλά δύσκολα θα βάζαμε άλλο τραγούδι στο διαφημιστικό σποτάκι αν υποθέσουμε ότι διαφημίζαμε τη συναυλία τους (σε κάποιον άλλο

κόσμο Βέβαια...). Η λάτιν σκηνή ακόμα χορεύει στους ρυθμούς του Lambada και οι Kaoma ακόμα πληρώνονται για τα δικαιώματα τους από το air play της μεγαλύτερης ίσως επιτυχίας τα τελευταία 20 χρόνια που προέρχεται από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού. Το όλο θέμα φυσικά είναι ένα γαϊτανάκι που δεν πρόκειται να σταματήσει ποτέ. Όσο υπάρχει ανάγκη για χιτ και ενίσχυση του όλου συστήματος, θα υπάρχουν πάντα αστέρες της μιας νύχτας. Σε πολλές περιπτώσεις θα μας μείνουν με συμπάθεια, σε άλλες πάλι θα γελάμε. Μου διαφεύγει ο συνθέτης και ο στιχουργός του Silent Night (η άγια νύχτα) αλλά όσο υπάρχουν Χριστούγεννα οι συγγενείς θε εισπράττουν όλα τα δικαιώματα. Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία...

MONTREAL

ΟΙ ΚΑΝΑΔΟΙ ΞΑΝΑΡΧΟΝΤΑΙ!

Ξεχάστε το Βερολίνο. Η πιο πλούσια και φρέσκια μουσική σκηνή φαίνεται να βρίσκεται σε μία πόλη ακόμα πιο κρύα και πολύ πιο μακρινή, το Μόντρεαλ. Δυστυχώς το Velvet δεν πληρώνει για αποστολή, αλλά ευτυχώς που υπάρχει το myspace!

του Γιάγκου Κολιοπάνου

Θυμάμαι χαρακτηριστικά την ατάκα της Lederhosen Lucil ότι όταν λείπει σε περιοδεία και επιστρέφει στο Μόντρεαλ είναι σαν να γυρίζει σε άλλη πόλη, τόσα καινούρια συγκροτήματα έχουν προκύψει! Για την ίδια έχει γίνει ήδη εκτενής λόγος σ' αυτήν τη στήλη, μετά την εμφάνισή της στην Αθήνα.

Φυσικά, οι πρωτοστάτες της σκηνής και το πιο γνωστό πλέον από τα ντόπια συγκροτήματα δεν είναι άλλοι από τους Les Georges Leningrad. Πρωτοεμφανίστηκαν το 2002 ως ένα τετραμελές σχήμα –δύο αγόρια, δύο κορίτσια– με περισσότερη όρεξη για μετά-Ντανταϊκές performances και σχετική αδιαφορία για τη μουσική, ή μάλλον το θόρυβο, που τις συνόδευε. Μέσα στο διάστημα ενός χρόνου όμως, ο θόρυβος άρχισε να παίρνει μορφή και του κολλήσαμε την κολακευτική ετικέτα post-punk. Η Rough Trade συμπεριέλαβε στη διπλή συλλογή της ένα από τα κομμάτια τους κάνοντας τους γνωστούς σε ευρύτερο κοινό. Πρόκειται για το διαμάντι Georges Five, ένα από τα πιο «οργανωμένα» κομμάτια τους, γεμάτο πατήματα

διαπεραστικών κουμπιών, βαζοβγαλίσματα βυσμάτων και ακατανόητα φωνητικά να κυμαίνονται ανάμεσα σε ουρλιαχτό και ρέψιμο. Ένα αριστούργημα.

Λίγο καιρό αργότερα κυκλοφόρησε το πρώτο τους album, Deux Hot Dog Moutarde Chou, ένας δίσκος εξαιρετικά πρωτότυπος, με περίσσεια προχειρότητα και παιδική d.i.y. φρεσκάδα, αλλά ταυτόχρονα ένας δίσκος για γερά νεύρα, γεμάτος από ήχους που «σε κάνουν να τρως με τα χέρια», σύμφωνα με τους ίδιους. Δύο χρόνια μετά κυκλοφορεί το δεύτερο LP, Sur les traces de Black Eskimo, τρία μέλη πλέον –τα δύο αγόρια και το κορίτσι ονόματι Roney P– και ο ήχος γίνεται κάπως πιο στρωτός, τα κομμάτια πιο χορευτικά, μέσα βέβαια στο προσωπικό τους περίβλημα, ένα σπασμωδικό πανδαιμόνιο από dub, disco, punk, no-wave ή όπως προτιμούν να λένε οι ίδιοι «πετροχημικό ροκ»!

Αυτή ακριβώς είναι η φάση με τα συγκροτήματα στο Μόντρεαλ, ότι βάζουν την πρωτοτυπία πάνω από τη δεξιοτέχνη και έχουν τον

ταμπουκά να ισχυρίζονται ότι μόλις εφηύραν ένα καινούριο μουσικό είδος. Οι Call me Roupee, για παράδειγμα, αυτοαποκαλούνται εφευρέτες του tex-mex-lectro-garage και πράγματι ο ήχος τους (με γαλλικό στίχο και γυναικεία φωνητικά) είναι αυτό ακριβώς! Έχουν ήδη κυκλοφορήσει ένα LP ονόματι Western Shanghai και πάνε για το δεύτερο. Ενδιαφέρον έχουν και οι Duchess Says, ιερείς του ποσο rock, επίσης με κοπέλα στο μικρόφωνο. Σκοπός τους είναι μια πιστή εκπροσώπηση μέσω καλλιτεχνικού διαλόγου των μηνυμάτων της Δούκισσας, που είναι ο αγνώστου προελεύσεως πνευματικός τους καθοδηγητής. Φημίζονται για πολύ δυνατά live.

Για να μείνουμε στα κορίτσια, αξίζει ν'αναφερθεί η περίπτωση της Dandi Wind, σε περισσότερο electro/goth/industrial ύφος και εντυπωσιακά φωνητικά à la Lene Lovich. Είναι επίσης διαβόητη –όπως και τα περισσότερα συγκροτήματα του Μόντρεαλ εξάλλου– για τις live εμφανίσεις της που συνοδεύονται από καταπληκτικά κοστούμια και

μακιγάζ. Το αδυσώπητο, θορυβώδες punk των Aids Wolf, που είχα πετύχει στο Λονδίνο, δεν είναι διόλου ευκαταφρόνητο. Αυτές που θα ήθελα πολύ να δω είναι οι Les Annes Geddes, ηλεκτρονική μετενσάρκωση των Shaggs, με γαλλιστί τίτλους όπως (σε ελεύθερη μετάφραση) «Ελβίς ζέχνει ψοφίμι», «Αρειανή συνουσία», «Το πιστό με κάνει γουρούνι». Αξίζουν ακόμη οι φίλοι τους Otarie, υπεύθυνοι για παρανοϊκές διασκευές από το Tu veux ou tu veux pas μέχρι το Horny!

Τέλος, υπάρχουν και οι διάσημες πλέον Lesbians on Ecstasy αλλά προσωπικά δε με συγκινούν ιδιαίτερα.

Στη μεριά των αγοριών τώρα, συναντούμε καταρχήν τους «καυτούς» Wolf Parade που έχουν υπογράψει στη Sub Pop γεγονός ουχί περιέργο μια και πρόκειται στην ουσία για μια (πολύ καλή) indie μπάντα χωρίς ιδιαίτερη πρωτοτυπία. Πολύ πιο ενδιαφέροντες οι We Are Wolves (πολύ της μόδας οι λύκοι στο Μόντρεαλ!) που αντιπροσωπεύουν

σύμφωνα με τα δικά τους λόγια «ένα post-punk τοπίο γεμάτο αναλογικά δέντρα». Ακούστε το σινγκλάκι τους Little Birds, είναι ό,τι πρέπει. Έχω μια αδυναμία για τους Pornorobo, πιστοί οπαδοί των Devo και γεμάτοι τρελίτσα, τα δύο τραγούδια που μας προσφέρουν μέχρι τώρα υπόσχονται πολλά. Ωραίοι και οι Sexy Boy, σαν πιο βρώμικοι LCD soundsystem.

Από «Γάλλους», το μεγαλύτερο ενδιαφέρον έχουν οι meta gruuu που ισορροπούν επιδέξια ανάμεσα σε thrash metal και electropop (είναι τρελοί αυτοί οι Καναδοί!). Μου αρέσουν και οι Les Temps Liquides, γοπητευτικά αργόσυρτοι και περίεργα ακουστικοί.

Αυτά είναι βέβαια μόνο μερικά από τα συγκροτήματα που κυκλοφορούν στο Μόντρεαλ αυτή τη στιγμή. Αν πιστέψουμε τη Λουσιλ, σε μερικούς μήνες το τοπίο μπορεί να είναι τελειώς διαφορετικό.

Να σημειώσω τέλος ότι η garage σκηνή εκεί πέρα είναι κι αυτή στα φόρτε της, και στις δύο γλώσσες, και για του λόγου το αληθές θα

παραθέσω απλώς μερικά ονόματα, νομίζω ότι είναι αρκετό.

The Hot Springs
The Sunday Sinners
The Demon's Claws
Les Prostiputes
Les Thanatologies
Les Macchabees
Les Vautours
Les Fumants
Les Hellcats
Jenny et les Pinn Ups
Brigitte Bordel

Υ.Γ.: Οι Les Georges Leningrad, Duchess Says, We Are Wolves και Dandi Wind θα βρίσκονται σε περιοδεία στην Ευρώπη τον Ιούλιο, δυστυχώς χωρίς να περάσουν από την Αθήνα.

www.lederhosenlucil.com
www.lesgeorgesleningrad.org
www.callmepoupee.ca
www.duchesssays.com
www.dandiwind.com
www.myspace.com/aidswolf
www.myspace.com/lesannesgeddes
www.myspace.com/2otarie
www.myspace.com/wolfparade
www.wearewolves.net
www.myspace.com/pornorobo
www.myspace.com/metagruu
www.myspace.com/lestempsliquides

INDIE LABELS

[DON'T LET THE RECORD LABEL TAKE YOU OUT TO LUNCH]

του Νίκου Λιάσκα

OBJECT MUSIC

Θρυλική εταιρεία με έδρα το Μάντσεστερ που στα τέσσερα χρόνια της ζωής της μας έδωσε 15 άλμπουμ και 12 σαρανταπεντάρια, τα περισσότερα των οποίων είναι άξια αναφοράς και ένα σημαντικό κεφάλαιο στο χώρο της μετα-πανκ μουσικής σκηνής. Δημιουργήθηκε το 1978 από τον Steve Solamar, ηγετική μορφή των Spherical Objects, σαν ένα μέσο για να κυκλοφορήσει η δουλειά του συγκροτήματός του. Οι Spherical Objects κυκλοφόρησαν συνολικά τέσσερα άλμπουμ και δύο σαρανταπεντάρια, όλα εκπληκτικά. Ο άλλος εξαιρετικός κύριος στο δυναμικό της Object, ο Steve Miro, με το συγκρότημά του The Eyes, κυκλοφόρησε δύο άλμπουμ και δύο σινγκλς, που μαζί με τους δίσκους των Spherical Objects είναι οι πιο δημοφιλείς κυκλοφορίες της εταιρείας. Στην Ελλάδα μάλιστα πριν καμιά δεκαπενταριά χρόνια γινόνταν σφαγή για το ποιος θα αποκτήσει κάποιο από τους δίσκους αυτούς, με αποτέλεσμα η τιμή τους να εκτοξευθεί στα ύψη. Η σημαντικότερη κατά τη γνώμη μου κυκλοφορία της Object είναι η συλλογή «A Manchester Collection» που κυκλοφόρησε σε συνεργασία με το Manchester Musicians Collective και είναι μία από τις δέκα πληρέστερες συλλογές που κυκλοφόρησαν στην Μεγ. Βρετανία την εποχή 78-82. Ένας δίσκος must μαζί με την επόμενη συλλογή «Objectivity» που περιελάμβανε τα σινγκλς που κυκλοφόρησαν από την εταιρεία τις χρονιές 78-79. Το πιο γνωστό από τα συγκροτήματα της Object ήταν οι Passage, στην οποία κυκλοφόρησαν ένα άλμπουμ και δύο σινγκλς πριν υπογράψουν στην Cherry Red Records και γνωρίσουν κάποια επιτυχία στον ανεξάρτητο χώρο. Οι Passage μάλιστα το 1983, αν θυμάμαι καλά, έπαιξαν στην Αθήνα μαζί με τους Monochrome Set. Τον παλιό καλό καιρό δηλαδή, όταν οι διοργανωτές δεν έφερναν τα ίδια και τα ίδια συγκροτήματα από υπερήλικες για να τα κοινομήσουν, όπως γίνεται στις μέρες μας, με ελάχιστες βέβαια εξαιρέσεις.

Από την υπόλοιπη δισκογραφία της Object αξιόλογα είναι τα 45άρια των Contact, Grow-up και I.Q Zero, με το τελευταίο να είναι κατά τη γνώμη μου το καλύτερο δισκάκι της εταιρείας. Λυπηρό είναι το γεγονός ότι κανένας από τους δίσκους δεν έχει επανεκδοθεί σε βινύλιο ή σε cd, με αποτέλεσμα να είναι δυσεύρετοι. Μόνο κάποιες bootleg κόπιες (πιθανότατα made in Greece) των άλμπουμς του Steve Miro εμφανίστηκαν γύρω στο '91, αλλά ήταν άθλιες από πλευράς εγγραφής.

Για πλήρη δισκογραφία και λεπτομέρειες ψάξτε στη διεύθυνση www.angelfire.com/indie/object_music/

iFORWARD RUSSIA!

13, seventeen, 12, 15, 11, nine, 7, 18...

Οι iForward Russia! σχηματίστηκαν στο Leeds το 2004 και αποτελούνται από τους Tom, Rob, Whiskas (ξέρετε, με τις γατοτροφές) και την Katie. Τον Ιανουάριο του 2006 γνώρισαν την πρώτη μεγάλη επιτυχία, κερδίζοντας το βραβείο του καλύτερου γκρουπ για το 2005 στα Independent Leeds Music Awards, αφήνοντας πίσω τους, μεταξύ άλλων, και τους γνωστούς Kaiser Chiefs που ήταν και το μεγάλο φαβορί. Το πρώτο τους άλμπουμ ονομάζεται Give me a wall και κυκλοφόρησε πριν λίγες μέρες. Το σήμα κατατεθέν τους είναι τα δύο θαυμαστικά στο όνομά τους, αλλά όλα τα λεφτά είναι οι τίτλοι των τραγουδιών τους, που δεν είναι τίποτε άλλο από απλούς αριθμούς (μερικά από αυτά είναι τα nine, seventeen, twelve, thirteen κ.ο.κ.). Η μουσική τους είναι σκέτη παράνοια, πολύ δυνατή και συμπαγής, ένα μεγαλειώδες κράμα new wave, goth, hardcore, electro, punk, funk. Εύγε!

www.forwardrussia.com

MIT

Sprechen Deutsch

Για τους Γερμανούς Mit η μουσική είναι κάτι πολύ απλό. Γί αυτό και τα μέσα που χρησιμοποιούν συγκεκριμένα. Ένα ποσο, ένα μπάσο με μόνιμη big muff παραμόρφωση και ένα drumset. Κιθάρα ούτε για δείγμα. Τα φωνητικά ανάμικτα, γερμανικά και αγγλικά, και δεν ξέρω αν μπορείτε να φανταστείτε πώς μπορεί να ακούγεται αυτό το πράγμα, αλλά αν δεν είστε εξοικειωμένοι με τέτοιες καταστάσεις τότε το πιθανότερο είναι να σας τη δώσουν στα νεύρα. Το

θαυμάσιο Deine Eltern είναι το τελευταίο τους ep, ενώ έχουν βγάλει ήδη και ένα άλμπουμ που λέγεται Haustier in the strassenbahn. Μπορεί ακόμη να μην έχουν πατήσει το πόδι τους εκτός γερμανικών συνόρων, έχουν παίξει όμως με πολύ σημαντικά συγκροτήματα όπως είναι οι Test Icicles και οι αγαπημένοι τους Les Georges Leningrad. Το web site τους είναι πολύ καλό με πολλές πληροφορίες και άλλα ωραία πράγματα, αλλά αν δεν ξέρετε Γερμανικά την πατήσατε...

www.mitmitmit.net

THE YOUNG KNIVES

Neds vs Pulp

Μπορεί οι Young Knives να ανήκουν στη γενιά των 00s, όμως η ιστορία τους ως μουσικό συγκρότημα ξεκινάει εννιά χρονιά πριν. Ο Oliver Askew και οι αδερφοί Henry Dartnall και House of Lords (ωραίο όνομα!), αρχικά σχημάτισαν το γκρουπ παίζοντας funk και διασκευάζοντας Neds Atomic Dustbin. Η εισαγωγή τους στο πανεπιστήμιο ήταν η λύτρωσή τους, όπως λένε οι ίδιοι, αφού τους ανάγκασε να διαλύσουν προσωρινά για να ξαναβρεθούν τέσσερα χρόνια μετά, ωριμότεροι και σοφότεροι, όπως θέλουν να πιστεύουν, νιώθοντας και μια σχετική ντροπή για το Neds παρελθόν τους (δεν κατάλαβα πού είναι το πρόβλημα με τους Neds). Τώρα πλέον τους αρέσουν οι Pulp, ο Elvis Costello και οι Pere Ubu (ό,τι να' ναι δηλαδή), και αυτό τον καιρό το τρίο από την Οξφόρδη ετοιμάζεται να κυκλοφορήσει το πρώτο του άλμπουμ, με τίτλο Voices Of Animals And Men και παραγωγή από τον Andy Gill των Gang of Four.

www.theyoungknives.com

PICK-UP

του Οδυσσέα Νικητιανού

MYSTERY JETS

Ω, μυστήριο!

Μ' αυτούς τους Mystery Jets κάτι δεν πάει καλά. Παντού υπάρχει κάτι περίεργο, να αρχίσουμε από το μυστήριο όνομά τους, την προέλευσή τους (κάποιο Eel Pie Island, νησάκι, λέει, στον Τάμεση έξω από το Λονδίνο!), τη μουσική τους η οποία είναι πραγματικά άλλ' αντ' άλλων ή το γεγονός ότι στο γκρουπ συνυπάρχουν

πατέρας και γιος! Παρόλα αυτά οι Mystery Jets έχουν αυτή την ποικιλία, την ικανότητα και την ποιότητα που δεν μπορεί να συναντήσει κανείς εύκολα, ανάλογη έχουμε δει σε συγκροτήματα όπως οι Arcade Fire ή οι Decemberists. Η ποικιλία στη μουσική τους σου δίνει την εντύπωσή ότι ο καθένας κάνει ό,τι θέλει, χρησιμοποιούν διάφορα μουσικά όργανα, ακόμη και κουζινικά σκεύη όπως το σουρωτήρι. Μπορεί κάθε τραγούδι να είναι διαφορετικό από το άλλο, όμως όλα έχουν κάτι κοινό που μοιάζει να είναι χειροποίητο, μυρίζει σαν το κούτσουρο που σιγοκαίει στο τζάκι αλλά δύσκολα μπορεί να εντοπιστεί και να περιγραφεί.

Το Making Dens είναι το ένα και μοναδικό άλμπουμ τους, και είναι θαυμάσιο!

www.mysteryjets.com

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF...

ο Johnny δεν ερωτευόταν την Max

του Δημήτρη Βόγλη

Η ιστορία μιας από τις σπουδαιότερες μπάντες που γνωρίσαμε ποτέ και πολλοί άλλοι όχι... τους BAND OF HOLY JOY

Ήταν τέλη των 80s, τότε που ξόδευες όλο σου το βδομαδιατικό για να το καταναλώσεις σε βινύλια, ακόμα και για ένα μόνο 7ίντσο –αν ήσουν τυχερός, γιατί αυτό σήμαινε ότι έβρισκες αυτό που απεγνωσμένα έψαχνες... Κάπου τότε τέλος πάντων έπεσε στα χέρια μου ένας δίσκος που πάντοτε θα βρίσκεται σε περίοπτη θέση στη δισκοθήκη μου. Ο τίτλος ήταν Tales From The City και η μπάντα λεγόταν Band of Holy Joy. Και πρώτο κομμάτι το Μπρεχτικό Who snatched the baby, ένα ονειρεμένο παρακμιακό βαλς συνοδευόμενο από μια πανδαισία ακορντεόν, τρομπονιού, βιολιού, κοντραμπάσου αλλά και της σπαρακτικής, θεατρικής αλλά και ευαίσθητης φωνής του Johnny Brown. Όλος ο δίσκος ένα κομψοτέχνημα. Δύσκολα να βρείς ένα, έστω και μέτριο, track. Για το Fishwives απλά δεν έχω λόγια. Και φυσικά δεν ήταν μόνο αυτός ο δίσκος...

Η ιστορία των Band of Holy Joy ξεκινάει από το Newcastle απ' όπου και κατάγεται ο Johnny. Εκεί το 1983 γνωρίζει και ερωτεύεται την Max, η οποία είναι κάτοικος Λονδίνου και μια μεγάλη ευκαιρία και πρόκληση για τον νεαρό Johnny να μετακομίσει στην πρωτεύουσα ακολουθώντας καρδιά και ένστικτο.

Εκεί ο Johnny θα κάνει νέες γνωριμίες και θα ξετυλίγει το κουβάρι της επιθυμίας του να κάνει μουσική. Θα γνωρίσει τους Adrian Bailey (τρομπόνι), Bill Lewington (ντραμς), Big John (πλήκτρα, μπάντζο), Karel Van Bergen (βιολί), Alf Thomas (ακορντεόν) και τον Mark Cavener (κοντραμπάσο). Όχι ροκ, όχι κιθάρες –τίμια πράγματα. Στα πρώτα χρόνια ζούσαν σε κοινόβιο με τους Test Department –άλλη σπουδαία μπάντα της post-industrial-opera κατάστασης.

Το πρώτο τους δισκογραφικό εγχείρημα γίνεται από την ανεξάρτητη Flim Flam με το 10ίντσο The Big Ship Sails EP το 1986 απλά προετοιμάζοντας το έδαφος για τη συνέχεια και την επόμενη χρονιά κυκλοφορούν σε live ηχογράφηση το When Stars Come Out to Play για να ακολουθήσει αμέσως μετά το συγκλονιστικό More Tales From the City εκεί που ο Tom Waits συναντά τον Kurt Weil, ο Nick Cave τον Gainsbourg και η Marlene Dietrich τον Marc Almond ενώ οι Jarvis Cocker

(Pulp), Mike Scott (Waterboys) και Shane McGowan (Pogues) πίνανε όλο το bourbon στο προτελευταίο τραπέζακι. Ένας δίσκος που ακράδαντα πιστεύω δεν πρέπει να λείπει από μια ενημερωμένη δισκοθήκη. Το 1989 εγκαταλείπουν την Flim Flam για τα μάτια της θρυλικής Rough Trade –λίγο πριν την χρεωκοπία της το 1991 όταν και πούλησε όλο τον κατάλογο της των Smiths για να σωθεί. Εκεί κυκλοφόρησαν δύο ακόμα εξαιρετικούς δίσκους απευλεθερώντας έναν ποπ λυρισμό, Manic, Magic, Majestic το 1989 και Positively Spooked το 1990. Ο Johnny Brown ήθελε να δημιουργήσει κάτι από το τίποτα, να καταφέρει να συγκινήσει και να ευαισθητοποιήσει έστω και λίγους ανθρώπους, να τους εμπνεύσει και να εμπνευστεί συγχρόνως, να μπερδέψει την κουλτούρα με τον συμβολισμό. Κατάφερε με αλχημείες να μετατρέψει την δυσωδία της ειρωνίας και του κυνισμού σε πραγματικό θησαυρό. Ήθελε να κάνει μουσική πέρα από τις δικές του προσδοκίες και των άλλων. Να υπάρχει κάποια μαγεία, ένα μυστήριο, ένα παιχνίδι... Και όταν η μοίρα τους έπαιξε ένα άσχημο παιχνίδι το διαλύσανε. Το 1990 το δωματάκι που κάνανε τις πρόβες και είχαν συγκεντρωμένο όλο τους το υλικό πήρε φωτιά... Τα πάντα καταστράφηκαν και οι Band of Holy Joy έπαψαν να υπάρχουν. Ήταν σημάδι. Άλλαξαν το όνομα σε Holy Joy και κυκλοφόρησαν το Tracksuit Vendetta αξιόλογο μεν, αλλά όχι κοντά στα επίπεδα που μας είχαν συνηθίσει. Οπότε και αποφάσισαν να το διαλύσουν με το κεφάλι ψηλά και τίμια. Από το 1995 και μετά ο Johnny Brown θα δουλεύει από εδώ και από εκεί ως δημοσιογράφος για τα προς το ζην. Μέχρι που το 2002 κάνουν τη μεγάλη έκπληξη και επανέρχονται με ένα πολύ σπουδαίο δίσκο, το Love Never Fails με το tnpersonalitiko Someone shares my dreams –για να δούμε τη συνέχεια. Η αλήθεια πάντως είναι μία. Δεν γίνανε ποτέ διάσημοι, δεν γίνανε ποτέ πλούσιοι, δεν τους γούσταρε ποτέ ο John Peel, δεν ήταν εμπορικές οι φάτσες τους για τα έντυπα εναλλακτικής ενημέρωσης όπως θέλουν να θεωρούνται (και γελάει πολύς κόσμος με αυτή τους την κοσμογονωσία) NME και Melody Maker. Δεν ήταν ροκ, δεν είχαν κιθάρες που είναι πολύ sexy σε μια μπάντα, δεν είχανε μακριά μαλλιά, δεν κοροϊδεύανε με απλά λόγια. Ήταν αυτοί που ακούμε όταν παίζει η μουσική τους και να 'ναι καλά η Max που γνώρισε τον Johnny...

AMBUSH

It's boring to meet always as promised.
I sometimes feel like surprising you.

FOOTBALL IN THE SUN

του Αντρέα Κίκηρα

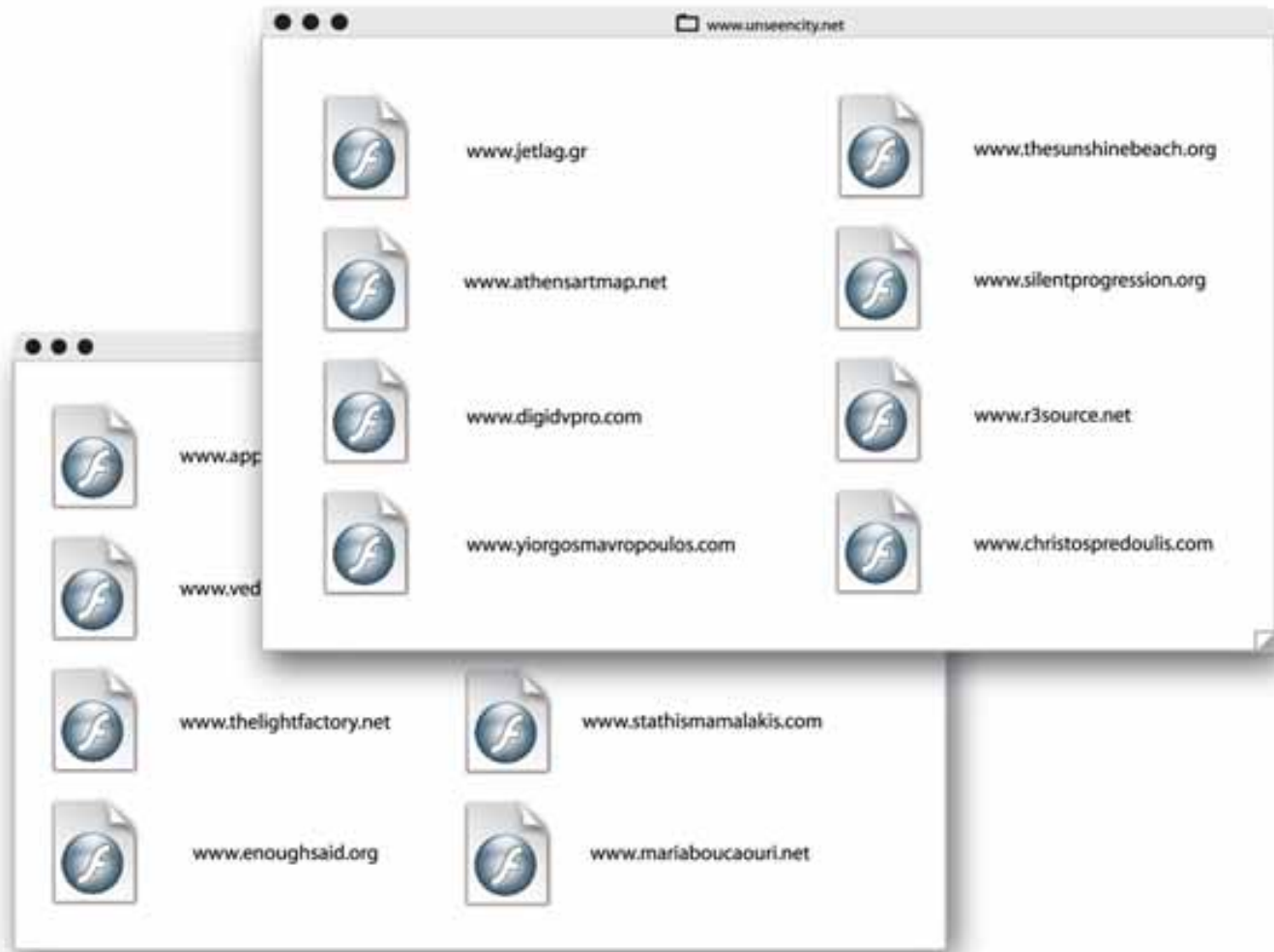
Πάει κι αυτό...
Ε και; Αν ήσουν από αυτούς που έκατσαν και είδαν το Τυνησία-Σαουδική Αραβία (ματσάρα, εδώ που τα λέμε) ή - πολύ περισσότερο - το Ελβετία-Ουκρανία, ετοιμάζεσαι τώρα για το δεύτερο μέρος της θερινής σεζόν. Το Μουντιάλ έφυγε, χαρίζοντας την ανακούφιση ότι το κύριο συστατικό της μπάλας παραμένει η μάχη και όχι το σόου, ενώ επιβεβαίωσε ότι το άθλημα είναι τόσο «απλό», που έπρεπε να περάσουν 60 και βάλει ματς για να μπορέσει ο κορυφαίος καφ (Ζιντάν) να σερβίρει ένα γκολάκι στον κορυφαίο φορ (Ανρί). Εντέλει, πέρασε άλλη μια χαρούμενη γέφυρα που υπάρχει σε κάθε ζυγή χρονιά, έτσι ώστε να κυλάει ο Ιούνιος και να μη συφιλιάζεσαι με πρωτοσέλιδα του τύπου "ΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟ ΘΗΡΙΟ", ελπίζοντας για μια ακόμη χρονιά ότι δεν θα βγάλεις το χειμώνα παρέα μόνο με τον Οκκάλντο ή τον Βυντραλντίνιο. Εκ των πραγμάτων φέτος η μεταγραφολαγνεία πέρασε σε δεύτερη μοίρα, με μια μάλιστα ενδιαφέρουσα νέα προσέγγιση σε κάποιες εφημερίδες που παρέθεταν στεγνά, ξερά, χωρίς πολλά-πολλά, μόνο το όνομα του μεγάλου στόχου: «ΜΠΑΜΠΙΤΣ», «ΑΪΛΤΟΝ», «ΚΟΥΦΟΥΡ», «ΑΣΑΜΟΑ», έτσι απλά

τα λες όλα, τα υπόλοιπα είναι περιττά. Στο καπάκι λοιπόν μετά την 9η Ιουλίου, έχουν ήδη σκάσει μύτη οι πρώτες φωτογραφίες από τα Κεντροευρωπαϊκά δασύλλια, συνοδευόμενες με τα στάνταρ κλισέ των παικτών του σιλ «όσα χρόνια είμαι στην ομάδα δεν θυμάμαι να έχουμε κάνει ποτέ τέτοια δυνατή προετοιμασία!». Και μετά, τα πρώτα φιλικά. Αυτά τα υπέροχα ανόητα ματς, που κατά ένα περίεργο τρόπο οι περισσότεροι φίλοι των ομάδων παρατηρούμε με μεγαλύτερη προσοχή από οποιαδήποτε άλλα μέσα στη σεζόν. Με τις ομάδες αργές, νωθρές, «πιασμένες» και το ρυθμό στο β' ημίχρονο να πέφτει...να πέφτει...και να πέφτει...Βγαίνει όμως και μια φρεσκαδούρα, ότι όλα πάλι ξεκινάνε απ' την αρχή. Ο θεατής διψάει για να δει: πώς κινείται, αν μπορεί να δώσει μια πάσα στα 3 μέτρα, αν έχει σουτ, αν μαρκάρει, αν είναι γρήγορος, ο κάθε παίκτης (ιδιαίτερα ο καινούριος), τι κλίμα βγάζει η ομάδα. Αν κάτσει και καμιά νίκη επί ευρωπαϊκού μεγέθους, ε, ρε, ποιος μας πιάνει φέτος! Αν φάμε τέσσερα τεμάχια ξεγυρισμένα, είτε κόβουμε το γήπεδο από την αρχή, είτε εμπιστευόμαστε τα λόγια του

κόουτς: «θα ανησυχούσα αν κερδίζαμε». Το θέμα είναι ότι ιστορικά αυτά τα λόγια του κόουτς έχουν πολλές φορές επιβεβαιωθεί και η ουσία στα ματς αυτά κινείται στο απόλυτο μηδέν. Στο πρόγραμμα υπάρχουν βέβαια και τα πρώτα επίσημα: οι ευρωπαϊκές διοργανώσεις ξεκινούν και είναι ωραίο ότι στο Αλκαζάρ θα κάτσουν χιλιάδες να ξεροψηθούν για να δουν τη Βουσσινιά θύελλα να ξαναπαίζει ευρωπαϊκό αγώνα, έστω και σε αυτό το μυστηριώδες καλοκαιρινό τουρνουά με την ονομασία που δεν βγάζει κύρος: Ίντερτότο. Συνώνυμο της ντροπής για κάποιο «μεγάλο» σύλλογο, ανοιχτή πορτίτσα για όνειρα για τους πιο «μικρούς». Στο ίδιο πνεύμα αρχίζει και το Champions League, έστω κι αν το καλοκαίρι το παίρνουν μυρωδιά κυρίως οι στοιχηματάκηδες. Η διοργάνωση που εκτυλίσσεται και τελειώνει μέσα στο λούσο και την αστερόσκονη, ξεκινά με επικά ζευγαρώματα, όπως Τουλέβικ Ταλίν (Εσθονίας) - Χαφναρφιόρντουρ (Ισλανδίας) ή Μιλικόσκι (Φινλανδίας) - ΤΝΣ Λάντσανφρεϊντ (Ουαλίας). Οι (ψευδ)αισθήσεις για μεγαλεία και εδώ πολλές. Σου λέει η Uefa, κυρία Λάντσανφρεϊντ κι εσύ μπορείς, γιατί όχι, προχώρα! Κι

όμως, με μια πρόκριση επί της Μιλικόσκι το ακαθάριστο προϊόν ευτυχίας μπορεί να είναι (τουλάχιστον) για μια χρονιά πολύ υψηλότερο από κάποιον που ξεκινάει πιο «σοβαρά». Όπως π.χ. η εκάστοτε ελληνική ομάδα (εν προκειμένω η Α.Ε.Κ.) που παίζει τα ρέστα της στον εφιαλτικό προκριματικό του Αυγούστου. Τι άλλο έχει το καλοκαίρι; Α ναι, το πρωτάθλημά μας! Φέτος λέει αρχίζει στις 20 Αυγούστου, κάτι που έχει να γίνει από το 1993, τότε που επιβαλλόταν «για την άρτια προετοιμασία της Εθνικής μας ενόψει του Παγκοσμίου Κυπέλλου της Αμερικής» (sic!). Έχει ξαναεπιχειρηθεί έκτοτε, όμως η ακαταμάχητη δύναμη της παραλίας και η αδυναμία να ξεκινήσει (σε οποιονδήποτε τομέα) οποιοδήποτε πρότζεκτ οδηγούσε σε κυλιόμενες αναβολές, με διάφορες προφάσεις. Λέτε φέτος; Μμμ...πιθανό είναι, μιας και πάλι πρέπει να έχουν οι διεθνείς παίκτες παιχνίδια στα πόδια τους εν όψει του εύκολου εκτός έδρας αγώνα της Εθνικής μας στο εξωτικό Κισινέφ, στις 2 Σεπτεμβρίου με αντίπαλο τη Μολδαβία. Εύκολο είπαμε; Ωχωχω...

_UnseenCity.setYourSite( );

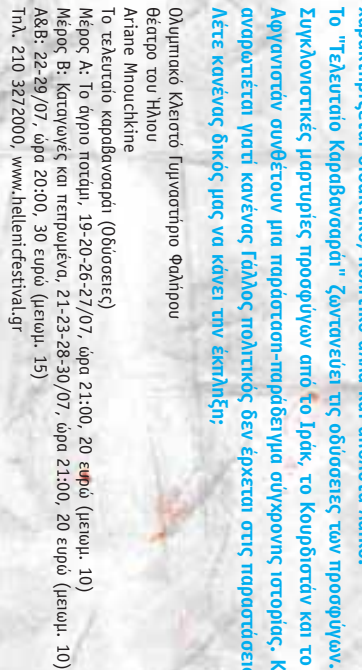

ART FROM MECANO

Οι Mecano στο Booze Cooperativa με αναδρομική έκθεση των έργων τους (ζωγραφική - γλυπτική - video - visuals - ποίηση - μουσική). Από τις 9 Ιουλίου έως τις 8 Αυγούστου 2006 θα είναι στο χώρο παρόντες ο Dirk Polak και ο Tejo Bolten και θα υπογράφουν τα παλαιά CD's & LP's όσων τα φέρουν μαζί τους, ενώ θα παρουσιαστεί όλη η δισκογραφία τους από το 1979. Αναφορά θα γίνει και για το έργο του δολοφονημένου σκηνοθέτη Theo Van Gogh «Submission» (Islam), ενώ θα παρουσιαστεί και το καινούργιο του CD, «Snacke Tales for Dragons» σε 300 αριθμημένα αντίτυπα. Είναι η πρώτη φορά που οι Mecano θα προβάλλουν την εικαστική τους δουλειά εκτός Ολλανδίας, παράλληλα δε στις 11 Ιουλίου παίζουν στο Rockwave Festival.

9 Ιουλίου - 8 Αυγούστου 2006
Booze Cooperativa
Κολοκοτρώνη 57, Αθήνα

Αυτό το κατακριτήρι Άγγλων, Ισλαμ, Γερμανών, Κινέζων και άλλων πολλών θα μας τιμήσουν με την παρουσία τους μέσα στα πλαίσια του Φεστιβάλ Αθηνών. Ευρώ να χουμε... Και ω του θαυμάσι! Κοιτά μας και μια επανοστάτρια του παγκόσμιου θάνατου, η Αριάνε Μπουσκίνη με το θάνατο του Ήλιου!

Η Μπουσκίνη γεννήθηκε το 1939 στη Γαλλία. Το 1964 ίδρυσε το θέατρο του Ήλιου, όνομα που δίδαξε, όπως λέει, γιατί συνδέεται με τη ζωή, το φως, τη ζέση, την ομορφιά. Οι πρώτες παραστάσεις τους γίνονταν σε μια τέτα ταρκού. Από το 1970 μέχρι σήμερα στεγάζονται σε ένα παλιό εργοστάσιο έξω από το Παρίσι και αποτελούν ένα από τα ισχυρότερα θεατρικά σπήματα της Γαλλίας. Βαλλήσκη δημιούργησε, δημοκρατική δομή, αυτοεκδημοκρατική, σωματικότητα, διεξάγει επιρροές από την παράδοση της Ανατολής, χρήση μεθόδων του μεγάλου Λεονάρδο... Η Μπουσκίνη σκηνοθετεί κλασικούς, αρχαίους, τραγικούς, σύγχρονους αλλά και πρωτότυπους δημιουργίες. Πάντα όμως με εντονότατη κοινωνικοπολιτική θέση αλλά και προσοχή σε κάθε είδους κοινό τρόπο. Άλλωστε το θέατρο της χαρακτηρίζεται διδακτικό, πολιτικό αλλά και απόλυτα λαϊκό.

Το "Τελευταίο Καρδανασαρά" ζωντανεύει τις οδύσεις των προσφύγων. Συγκλονιστικές μαρτυρίες προσφύγων από το Ιράκ, το Κουβίτσιν και το Αφγανιστάν συνθέτουν μια παράσταση-πρόκληση σύγχρονης ιστορίας. Και η ίδια ανασταίνεται γιατί κανένας Γάλλος πολιτικός δεν έρχεται στις παραστάσεις της... Λέτε κανένας δικός μας να κάνει την έκκληση;

Οδηγητικό Κλειστό Γυμναστήριο Φοβήρου
Θέατρο του Ήλιου
Αριάνε Μπουσκίνη
Το τελευταίο καρδανασαρά (Οδύσεις)
Μέρος Α: Το άγριο παρί, 19-20-26-27/07, ώρα 21:00, 20 ευρώ (Μετρω. 10)
Μέρος Β: Καταγωγή και περπατήματα, 21-23-28-30/07, ώρα 21:00, 20 ευρώ (Μετρω. 10)
ΑΔΒ: 22-29/07, ώρα 20:00, 30 ευρώ (Μετρω. 15)
Τηλ. 210 3272000, www.hellenicfestival.gr

ΕΡΑΝΖΙΝΕΣ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ ΚΑΪΑΦΑ

Για τέταρτη συνεχή χρονιά, διοργανώνεται η 4η Συνάντηση και Έκθεση Ανεξάρτητων και Εναλλακτικών εντύπων και Fanzines, από το άτυπο δίκτυο Fanzinesnet. Αποτελεί σημείο συνάντησης όσων βγάζουν fanzines και DIY έντυπα κι όσων τα αγαπούν και θέλουν να γνωρίσουν από κοντά τους δημιουργούς τους. Μουσική, λογοτεχνία, comics, φωτογραφία, κινηματογράφος και πολιτική είναι οι συνήθειες πηγές της έμπνευσης των "εκδοτών" ή των παρεών που σκαρώνουν τις εκδόσεις. Φέτος η συνάντηση είναι αφιερωμένη στα κόμικ. Οι διοργανωτές δεν αναφέρουν λεπτομέρειες σχετικά με τους συμμετέχοντες, αλλά αυτό δεν έχει ιδιαίτερη σημασία γιατί το μέρος που γίνεται η συνάντηση είναι από μόνο του φανταστικό και αν δεν το έχετε επισκεφτεί, τότε ήρθε η ώρα! Πρόκειται για τη λίμνη Καϊάφα, ένα καταπληκτικό μέρος κοντά στη Ζαχάρω, στο οποίο κατασκηνώνετε ελεύθερα και απολαμβάνετε το μεγαλείο της Ελληνικής φύσης!!

14 - 16 Ιουλίου.
Τηλ. 2610342886, 6978415843
fanzinesnet@yahoo.com

ВЕРТРО ТОУ НМД

SAY IT LOUD!

Ηταν τέλεια! Ήταν 1998, Ιούνιος, πήγαμε πρώτη λυκείου και την επόμενη μέρα έδινε ένα σούπερ παλουκομάθημα γιατί είχαμε τελικές εξετάσεις και το τελευταίο πράγμα που θα έπρεπε να κάνω ήταν να πάω σε μια συναυλία. Πόσο χαίρομαι που τελικά κόπηκα σε εκείνο το μάθημα! Χεχε!! Ανεβαίναμε το Λυκαβηττό απογευματάκι και είχαμε λιώσει από τη ζέστη αλλά μόλις είδα τη σκηνή... axxx! 2 drum sets, πολλές κιθάρες, ακόμα περισσότερα πνευστά... Πριν καν αρχίσει να αναπνέει κάτι από όλα αυτά, ένιωθες τη funkίλα να τριγυρνά στον αέρα! Γέαα!! Δεν θα αναφερθώ ούτε στο τι έγινε μετά, ούτε στο πώς ένιωσα όταν, αφού έπαιξε μισή ώρα η μπάντα μόνη της, βγήκε μετά απόλυτα κουλαριστό το θηρίο με την πιο φανταστική κόμμωση του κόσμου και τα 'οψασε όλα!!! Χωρίς να υπερβάλλω, ήταν ίσως η καλύτερη συναυλία που έχω δει ποτέ! Ο James Brown στο Λυκαβηττό στις 23 Ιουλίου!

James Brown
Κυριακή 23 Ιουλίου
Θέατρο Λυκαβηττού
Ώρα: 9:30 μ.μ. (οι πόρτες ανοίγουν στις 8:30 μ.μ.)
Τιμές εισιτηρίων: 45 €
Προώληση: ταμεία θεάτρου Λυκαβηττού

POWERADE

Το Powerade, το No 1 αθλητικό ποτό στην Ευρώπη και Επίσημο Αθλητικό Ποτό του Παγκοσμίου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου 2006, βοηθά στην ταχύτερη επαναφορά του οργανισμού στην αρχική του φυσική κατάσταση, προσφέροντας επιπλέον ενέργεια και ενέργεια, μεγιστοποιώντας έτσι την απόδοσή του.

Το Powerade καταναλώνεται από επαγγελματίες ή ερασιτέχνες αθλητές σε όλον τον κόσμο, καθώς και από άτομα που ασχολούνται με σπορ ή κάνουν οποιασδήποτε μορφής σωματική άσκηση. Κυκλοφορεί σε 4 γεύσεις: Mountain Blast, Solar Flare, Citrus Charge και Blood Orange.

Πρωταγωνιστές στην αγορά είναι οι δύο νέες γεύσεις, το Citrus Charge (εσπεριδοειδή) και το Blood Orange (σαγκουίνι) ενώ παράλληλα η νέα συσκευασία του Powerade, ένα νέο δυναμικό σχεδιασμένο μπουκάλι 500ml, για καλύτερο κράτημα στο χέρι και με πιο εύρηστο καπάκι για μεγαλύτερη ροή, καλύτερη της ανάγκες και των πιο απαιτητικών καταναλωτών.

Με νέα επικοινωνία στην τηλεόραση, στο ραδιόφωνο, στα έντυπα, και στα σημεία πώλησης, το Powerade παρουσιάζει τον κόσμο των Skorgolians (Skor-goal-ians), μεταφέροντας το μήνυμα ότι αυτό που έχει σημασία στα σπορ είναι να παίζεις με πάθος, να νιώθεις τον παλμό του παιχνιδιού και να έχεις την αντοχή να παίζεις όσο εσύ θέλεις. GET UP. STAY UP.

ANIMATED DOCUMENTARIES

Τα τελευταία χρόνια και με αφετηρία την Αγγλία άρχισε να εμφανίζεται αυτό το υβριδικό είδος ντοκυμαντέρ, που σήμερα έχει αρχίσει να διαδίδεται ταχύτητα, αν και υπάρχουν κάποιοι που δεν αποδέχονται τον όρο. Αυτοί υποστηρίζουν ότι το animation δεν μπορεί παρά να είναι κάτι κατασκευασμένο και φανταστικό και σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την αναπαράσταση της πραγματικότητας. Εδώ πρέπει να αναφέρουμε ότι υπάρχουν πολλά είδη ντοκυμαντέρ που χρησιμοποιούν animation, όπως για παράδειγμα τα ιστορικά ή αυτά που αναφέρονται στη Βιομηχανία, αλλά με τον όρο animated documentaries αναφερόμαστε σε αυτά που είναι εξ ολοκλήρου φτιαγμένα με animation. Φεστιβάλ όπως το One Dot Zero και το Resfest - διεθνή φεστιβάλ ψηφιακού κινηματογράφου, κάνουν προσπάθεια να δείξουν αυτές τις ταινίες που συνήθως είναι μικρού μήκους. Τα φεστιβάλ αυτά κάθε μήνα ταξιδεύουν σε άλλη πόλη (το One Dot Zero προβλήθηκε στην Αθήνα στο Bios).

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η σειρά *Animated Minds* του Andy Glynne (Uk 2003) που αποτελείται από τέσσερις μικρού μήκους ταινίες για ψυχικές ασθένειες και κάθε μία χρησιμοποιεί διαφορετικές τεχνικές animation. Η σειρά είναι διαθέσιμη από το site του Channel 4.

www.onedotzero.com
www.resfest.com
http://www.channel4.com/health/microsites/A/animated_minds/

ΦΥΓΑΜΕ, ΕΤΣΙ:

ΨΥΧΗ ΑΠΕΙ. ΕΤΖΙ.
Είδατε Anthony, είδατε Massive, είδατε Devendra, είδατε Waters, είδατε Franz, είδατε Sting(...), είδατε Guns, είδατε New Order, είδατε Amon Tobin, θα δείτε Simply Red, Nick Cave, Pearl Jam... Ε, τι άλλο θέλετε; Αυτά για φέτος από Ελλάδα μεριά! Γι' αυτό, τώρα που μπήκε και ο Ιούλης καλά καλά, για αρχίστε το γλείψιμο σε γονείς, γιαγιάδες και λοιπούς φιλικούς συγγενείς και μαζέψτε 380 ευρώδάκια (δεν μπορεί, κάπου θα έχετε κρυμμένα μερικά...), πηγαίνετε στον ΟΣΕ στη Σίνα να βγάλετε μια μηνιαία κάρτα Inter Rail και απλά... φύγετε! Ιούλιο και Αύγουστο σε όλη την Ευρώπη παίζουν πάνω από 60 φεστιβάλ (για να μην αναφερθώ σε μεμονωμένες συναυλίες), παντός είδους μουσικής τα οποία συνήθως διεξάγονται σε dooper μερ! Είναι, πραγματικά, πολύ απλό! Πάρτε σκηνή, ελάχιστα πράγματα, ελάχιστα λεφτά, ένα κάρτη, και ξεκινήστε! Δεν μπορείτε να φανταστείτε σε τι μέρη και καταστάσεις θα βρεθείτε! Προτείνω να αναζητήσετε και ένα Thomas Cook European Timetable, ένα βιβλιαράκι που περιέχει ΟΛΑ τα δρομολόγια για ΟΛΑ τα τρένα για ΟΛΕΣ τις χώρες της Ευρώπης, το οποίο θα αποδειχθεί τελικά το πιο χρήσιμο πράγμα που κουβαλάτε σε αυτό το ταξίδι.

METRO RIOTS

της Νατάσας Χτενά

My Space Whore λοιπόν, καθώς για ορισμένους από εμάς το My Space έχει εξελιχθεί από κακή συνήθεια (καλά αυτό σγκώνει συζήτηση) σε ...εξάρτηση. Αυτό το μήνα μιλήσαμε με τον Damo, φρόντμαν των εκρηκτικών Metro Riots, για να πάρουμε μια ιδέα από τον άνθρωπο που αναφέρει ως σημαντικότερη επιρροή του τον Leadbelly και που φαίνεται να έχει επιδοθεί σε εκστρατεία απόκτησης των πιο φαντατικών θαυμαστών μετά τον Pete Doherty...

Πως νιώθεις πάνω στη σκηνή;

Αυτό είναι το καλύτερο κομμάτι του να είσαι σε ένα συγκρότημα, νιώθεις λες και ετοιμάζεσαι για έναν καυγά, αρχίζεις να αισθάνεσαι αγχωμένος και λίγο εκνευρισμένος και απλώς θέλεις να ξεκινήσει και όταν ξεκινάει είναι όπως κανένα άλλο συναίσθημα.

Αν μπορούσες να μεταφερθείς στο σώμα οποιουδήποτε για μια μέρα, ποιον θα επέλεγες και γιατί;

Θα ήθελα να μπω στο σώμα του George W Bush και να κάνω μια τηλεοπτική ανακοίνωση προς τον κόσμο όπου θα έκανα σεξουαλική κατάχρηση του εαυτού μου με μια μελιτζάνα και ένα φύλο υαλόχαρτο, μετά θα έλεγα ότι είμαι ένα ζευγάρι παπούτσια κλόουν και θα ανατίναζα το ξεροκέφαλό μου. Δεν ξέρω πως θα πήγαινε αυτό το τελευταίο, σημαίνει ότι θα πέθαινα κι εγώ; Χεσ' το. Για καλό σκοπό. Τι είναι το πρώτο πράγμα που θα αγόραζες αν αύριο ξυπνούσες ως εκατομμυριούχος;

Θα κερνούσα όλο τον κόσμο ένα ποτό.

Ποια είναι η πιο περίεργη εμμονή σου;

Έχω ψύκωση με τους σειριακούς δολοφόνους και να διαβάζω γι' αυτούς. Ο πατέρας μου έχει πολλά βιβλία σχετικά με δολοφόνους όπως οι Henry Lee Lucas και Ted Bundy. Μετά έχουμε και αυτά τα κακόγουστα περιοδικά σχετικά με δολοφονίες, τα οποία μπορείς να τα βρεις μόνο σε κάτι παρακμιακά παζάρια με επικεφαλίδες όπως «Κοιμήθηκε για πλάκα με το κεφάλι του πατέρα της». Μπορεί για σένα να μην είναι και τόσο περίεργο, ανησυχεί όμως κάποια κοντινά μου πρόσωπα.

Πως θα όριζες την ομορφιά;

Το Λονδίνο μια βροχερή νύχτα ή το λαγωνικό μου, η Murphy.

Ποιος είναι ο ωραιότερος στίχος που άκουσες ποτέ;

I shot a man in Reno just to watch him die.

Έχεις κάποια αγαπημένα καινούρια συγκροτήματα;

Πραγματικά λατρεύω τον Luren Crook και το άλμπουμ του είναι από τα καλύτερα που έχω ακούσει ποτέ. Όπως και τους Dirty Pretty Things, λατρεύω το νέο τους άλμπουμ, είναι ασφυκτικά γεμάτο μελωδίες. Και οι Crash Convention παράγουν επίσης έναν καταπληκτικό ήχο.

DO THE VELVET!!

στα παρακάτω σημεία

καφέ - bar - εστιατόρια
ΚΕΝΤΡΟ: Booze, Κολοκοτρώνη 57 | Gimmick, Τσαμαδού 15 | Οβι-Χοροστάσιο, Σκουλενίου 2 Πλατ. Κλαυθμώνος | Polis, Πεσμαζόγλου 5 (στοά Βιβλίου) | Ρορ, Κλειτίου 10Β | Τογ, Καρύτση 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & πλ. Καρύτση | Το Χρώμα, Λέκκα 8 & Καραγεώργη Σερβίας | Pairi daeza, Παρνασσού 3 | Bartesera, Κολοκοτρώνη 25 (Στοά Πραξιτέλους), **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Cafeína, Κιάφας 6 | Decadance, Βουλγαροκτόνου 69 | Floral, πλ. Εξαρχείων, | Mo Better, Θεμιστοκλέους & Κωλέττη 32, | Resin, Εμ. Μπενάκη 53, | Underground, Μεταξά 21, | Vox, Αραχώβης 61, | ΑΒ, Εμ. Μπενάκη 53, | Γιάντες, Βαλτετσίου 44 | Διπλό, Θεμιστοκλέους 70 | Ερωδίας, Καλλιδρομίου 62 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχώβης 38 | Πεννηταπέντε, Καλλιδρομίου 55 | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48Α | Πωλείται, Κωλέττη 9 | Χάρτες, Βαλτετσίου 35 | Wunderbar, Θεμιστοκλέους 80, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τραμ, Μαυρομικάλη 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Fridays, Α. Κηφισίας & Α. Αλεξάνδρας, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Closer, Σίνα 21 | Fridays, Νεοφύτου Βάμβα 2 | Mommy, Δελφών 4 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοίς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** De luxe, Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη, | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βεΐκου 33, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιώτου 6-8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23, **ΘΗΣΕΙΟ:** Space, Ηρακλειδών 14 | Αψέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12 | Inotheka, πλ. Αθυσσωνίας 3 | Καφενείο Θησείο, Ακάμαντος 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Πιλ-Πουλ (σαλόνι), Αποστ. Παύλου & Πουλοπούλου | Stavlos, Ηρακλειδών 10 | Τατατά, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4 | Guru Bar, πλ. Θεάτρου 10 | Loop, πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | Multi 22, Ερμού 116 & Λεωκορίου | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μισούλη 13 | Yoga Bala, Ρήγα Παλαμήδου 5 - 7 | Αρόδον, Μισούλη 22 | Ψύρρα, Μισούλη 19 | Άστρον, Τάκη 3, **ΓΚΑΖΙ:** Almodobar, Κωνσταντινουπόλεως 60 | Γκαζάκι, Τριπτολέμου 31 | Νηπαιγωγείο, Κλεάνθους 8 | Mad, Περσεφόνης & Δεκελίων 12 | Mamaca's, Περσεφόνης 41 | Taras, Τριπτολέμου 44, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μπρίκι, Φρύνης 18 | Fridays, Υμηττού 110, Εμπ. Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτιή Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Υψηλάντου 176, **ΚΑΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αλεξάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΑΘΕΗ:** Παλιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσολογγίου 8, κεντρική πλ. Χαλανδρίου **ΚΕΦΑΛΑΡΙ:** Αίγλη, Πλατ. Κεφαλαρίου **καταστήματα**
ΚΕΝΤΡΟ: Enter, Σόλωνος 52 & Μαυρομικάλη 15 | Prime Timers, Ερμού 99 | Rita Pateroni, Καρ. Σερβίας 11 | Ορφανίδης, Κολοκοτρώνη 27 | Σόλωνος Records, Καπλανών 14, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Clupart, Μπότσαο 6 | Vinyl microstore, Διδότου 34 | Yesterday's Bread, Καλλιδρομίου 67-69, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηροδότου 13 | Catalogue, Δημοκρίτου 24 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Nine Below, Τσακάλωφ 16 | Rere Papa Σκουφά 62 | Rora Lavada, Σόλωνος 42 | Το Βρακί, Σκουφά 50 | Boosja, Ομήρου 56 & Σκουφά, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Mr. Vinylios, Ηφαίστου 24, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παλαμήδου 3 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 5 | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Formika, Παλλάδος 9, **ΓΚΑΖΙ:** Lifestyledeath, Τριπτολέμου 30, **ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΣΑΟΝΑ:** Loopsnoo Records, Αχαιών 24, **ΓΛΥΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Rita Pateroni, Μεταξά 40 **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Madness Store, Φρύνης 31 & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΥΜΥΡΗ:** Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23 | Prime timers, Ανδρούτσου, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Ducknows music store, Κολοκοτρώνη 9 & Γκίνη 6, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή 6-8 **Βιβλιοπωλεία**
ΚΕΝΤΡΟ: Ελευθερουδάκης, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθήναις, Μαυροκορδάτου 9 | Πολιτεία, Ασκληπιοού 3, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Παπασωτηρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βικτωρος Ουγκώ 15, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καραολή & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθερουδάκης, Κηφισίας 268 | Παπασωτηρίου, Κολοκοτρώνη 10 **σινεμά**
ΚΕΝΤΡΟ: Άστυ, Κοραή 4, **ΦΙΕ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Αλφαβίλ, Μαυρομικάλη 168 **ΟΧΟΛΕΣ**
ΝΕΑΠΟΛΗ: Βακαλό, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΨΥΡΡΗ:** Akto, Κρανασού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υμηττού 243 **χώροι τέχνης**
ΚΕΝΤΡΟ: The apartment, Βουλής 21, | Καππάτος Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς, | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Βασ. Σοφίας & Κόκκαλη 1, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | Manufactura, Ζωοδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιδεάνα Τούντα, Αρματολών & Κλεφτών 48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομικάλη 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Ηώς, Χέυδεν 38Α, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiori Art Space, Χάρητος 29, | Καλφαγιάν, Καψάλη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier / Eliades, Επιταχάκου 11, | Ελένη Κορωναίου, Μητσαίων 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazon Rouge, Βικτωρος Ουγκώ 15 | Vamiali's, Σάμου 1, **ΨΥΡΡΗ:** a.antonomopoulou.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμοδίου 10, Βαρβάκειος Πλατεία | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3 | The Breeder, Ευμορφοπούλου 6 | Xirpas Gallery, Σοφοκλέους 53Δ | Α.Δ., Παλλάδος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, πλ. Ασωμάτων 7 | Ε31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κολωνών, Ναυπλίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουλίνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Το Μήλο Τεχνωχώρας, Αμύντα 11, **ΝΕΑ ΨΩΝΙΑ:** Β.Ι.Γ., Τραπεζούντος 44 | Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παππά & Φιλελλήνων

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
καταστήματα: Joint, Αγίας Σοφίας 1, **χώροι τέχνης:** TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13, **ΚΡΗΤΗ**
Τεχνόπολις, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αμμουδάρη), **ΜΥΚΟΝΟΣ**
Εφημερίδες Gallery, Πέτρου Δρακοπούλου 4, **ΛΟΥΤΡΑΚΙ**
Lemon, Περιάνδρου 11

"Για θεατές που αναζητούν κάτι το διαφορετικό από τον κινηματογράφο."

NEW STAR
ΕΛΛΗΝΙΚΗ, ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ, ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΚΗ

ΤΟ ΙΑΠΩΝΙΚΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΩΝ ΚΛΑΣΣΙΚΩΝ

Ρασομόν:
Η ταινία αναφοράς

Τα μεγαλύτερα έργα
του ΑΚΙΡΑ ΚΟΥΡΟΣΑΟΥ
και του ΚΕΝΤΖΙ ΜΙΖΟΓΚΟΥΤΣΙ
φωτίζουν την Ελληνική Νύχτα

επιτέλους με καινούργιες κόπιες στην Ελλάδα

ΔΙΑΝΟΜΗ : NEW STAR, ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 13 17671 ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΤΗΛ: 210 9512991, 2109512981 FAX: 210 9566245

Ουγκέτσου Μονογκατάρι:
Ο μύθος

87.7
*ΕΝΛΕΥΚΩ

JAZZ
SOUL
BLUES
WORLD
MUSIC

one station,
many voices

